

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

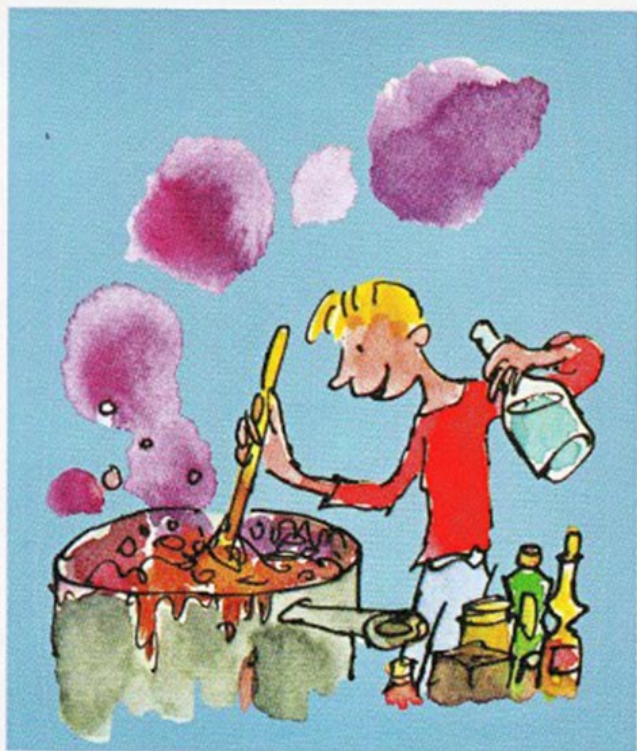
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROALD DAHL

GEORGE'UN HARİKA İLACI

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: CEM AKAŞ

RESİMLER: QUENTIN BLAKE



Roald Dahl'la ilgili bilinmesi gereken güzel öykülerinden başka şeyler de var...

Bu kitap için yazara ödenen telif ücretinin %10'unun* Roald Dahl yardım kurumlarının çalışmalarına katkı için harcadığını biliyor muydunuz?

Roald Dahl Vakfı, Birleşik Krallık çapında epilepsi, kan bozuklukları ve sonradan olma beyin hasarlarından mustarip çocukların bakımından sorumlu uzman pediatrik Roald Dahl hemşirelerine destek oluyor. Ayrıca beyin özü,

kan bozuklukları, okuma-yazma sorunları olan gençlere ve çocuklara

—bu sorunlar Roald Dahl için hayatı boyunca önemli olmuştur—,

Birleşik Krallık hastaneleri ve hayır kurumlarının yanı sıra bizzat bu çocuklara ve ailelerine yaptığı bağışlar yoluyla fiili yardımlarda bulunuyor.

Londra'nın hemen dışındaki Great Missenden'de kurulan Roald Dahl Müzesi ve

Öykü Merkezi, bir zamanlar Roald Dahl'ın yaşadığı ve kitaplarını yazdığı

Buckinghamshire Köyü'ndedir. Müzenin merkezinde, çocuklarda okuma-yazma

sevgisi oluşturmak maksadıyla kurulmuş, Roald Dahl'ın yazdığı mektup ve

müşveddelerden oluşan benzersiz bir arşiv bulunur. Müze iki adet keyifli

biyografik serginin yanı sıra interaktif bir Öykü Merkezi'ne de ev sahipliği yapar.

Bu müze, ailelerin ve öğretmenlerle öğrencilerinin, okuma-yazmanın ve yaratıcılığın heyecanlı dünyasını keşfedeceği özel bir yerdir.

www.roalddahlfoundation.org

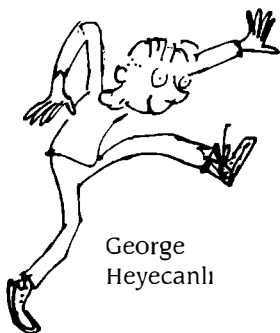
www.roalddahlmuseum.org

Roald Dahl Vakfı (RDV), 1004230 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi (RDMÖM), 1085853 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Yardım Vakfı, RDV'nin ve RDMÖM'nin çalışmalarını desteklemek amacıyla yeni kurulmuş bir yardım kurumudur.

*Bağışlanan teliflerden komisyon düşülmüştür.



BU KİTAPTA TANIŞACAKLARINIZ



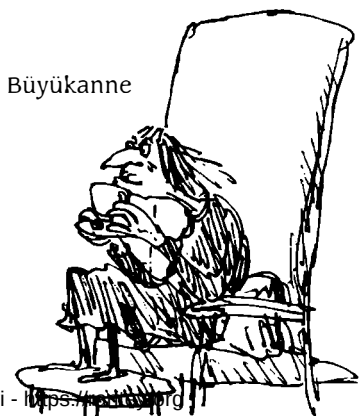
George
Heyecanlı



Bay Killy
Heyecanlı



Bayan
Heyecanlı



Büyükanne

Roald Dahl
GEORGE'UN
HARİKA İLACI



ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Esen Güray
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

1. basım: Mayıs 2007
3. basım: Aralık 2008

ISBN 978-975-07-0785-8
George's Marvellous Medicine, Roald Dahl
© Roald Dahl Nominee Limited, 1981
© Quentin Blake, 1981
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arhivey.org>
aracılığıyla alınmıştır.

Roald Dahl GEORGE'UN HARİKA İLACI

İngilizce aslından çeviren
CEM AKAŞ

Resimler
QUENTIN BLAKE

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>
cancocuk@cancocuk.com

**ROALD DAHL'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ ÇOCUK KİTAPLARI**

BAY VE BAYAN KİL
BÜYÜLÜ PARMAK
CADILAR
CHARLIE'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI
CHARLIE'NİN BÜYÜK CAM ASANSÖRÜ
DEV ŞEFTALİ
DÜNYA ŞAMPİYONU DANNY
KAPLUMBAĞA
KOCA SEVİMLİ DEV
MATILDA
YAMAN TİLKİ
ZÜRAPA, PELİ VE BEN



Roald Dahl ile ilgili ayrıntılı
bilgi için
www.roalddahl.com

Roald Dahl, 1916'da Galler'in Llandaff kentinde doğdu. 1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. Daha sonra bir süre Tanganika'daki (bugün Tanzania) Dar es-Salaam'da görev yaptı. II. Dünya Savaşı patlak verince Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne katıldı. Kullandığı avcı uçağı Libya'ya zorunlu iniş yaparken yere çakılınca ağır yaralandı. Bir süre Yunanistan ve Suriye'deki hava filosunda görev yaptıktan sonra Washington D.C.'de hava ataşesi yardımcılığına getirildi. Orada tanıştığı romancı C.S. Forester'ın özendirmesiyle, hava kuvvetlerinde çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı, sonradan sinema uyarlamasıyla geniş bir izleyici kitlesine ulaşan *Gremlins* (1923) oldu. Büyükler için yazdığı ilk öykü kitabı *Senin Gibi Biri* (1953) çok satan kitaplar arasına girdi. Bunu 1953'te *Öptüm Seni* adlı öykü kitabı izledi. Dahl, *Amcam Oswald* adlı romanıyla, *Benden Bu Kadar*, *Kancık*, *Son Perde*, *Şeker Henry'nin Akıl Almaz Öyküsü* gibi öykü kitaplarıyla ve *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*, *Charlie'nin Büyük Cam Asansörü*, *Dev Şeftali* gibi çocuk kitaplarıyla geniş bir okur kitlesine ulaştı. Kuralları hiçe sayan, ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazar olan Dahl, 1990'da Oxford'da öldü.

İÇİNDEKİLER

Büyükanne	11
Harika Plan	22
George İlacı Yapmaya Başlıyor	27
Hayvan Hapları	36
Piştirme	42
Kahverengi Boya	45
Büyükanne İlacı İçiyor	48
Kahverengi Tavuk	60
Domuz, Öküzler, Koyunlar, Middili ve Dişi Keçi	69
Büyükanne İçin Vinç Çağrılıyor	79
Bay Heyecanlı'nın Şahane Fikri	83
Harika İlaç No. 2	89
Harika İlaç No. 3	95
Harika İlaç No. 4	99
Elveda Büyükanne	102

Büyükanne

“Ben alışveriş için köye iniyorum,” dedi annesi George’a bir cumartesi sabahı. “Sen de iyi bir çocuk ol ve yaramazlık yapma.”

Küçük bir çocuğa hiçbir zaman söylenmeyecek, saçma bir şeydi bu. George hemen ne tür bir yaramazlık yapabileceğini düşünmeye başladı.

“Saat on birde de Büyükanne’ne ilacını vermeyi unutma,” dedi annesi. Sonra da çıktı ve arka kapıyı ardından kapadı.

Pencerenin önündeki koltuğunda uyuklamakta olan Büyükanne, kötü kötü bakan küçük gözlerinden birini açtı ve “Annenin dediğini duydun George,” dedi, “İlacımı unutma.”

“Peki Büyükanne,” dedi George.

“Ve bir kere olsun o yokken uslu durmaya çalış.”

“Peki Büyükanne,” dedi George.

George can sıkıntısından ağlayacak gibiydi. Ne kız, ne de erkek kardeşi vardı. Babası çiftçiydi, çiftlikleri her yere kilometrelerce uzaktı, o yüzden de oynayabileceği tek bir çocuk bile yoktu. Domuzlara, tavuklara, ineklere ve koyunlara bakmaktan bıkmıştı. Özellikle de saçları ağarmış yaşlı bir balığa benzeyen Büyükanne’yle aynı evde oturmaktan bıkmış-

UYARI: George'un Harika İlacı'nı evde yapmayı denemeyin. Tehlikeli olabilir.

tı. Cumartesi sabahını bir başına ona bakarak geçirmek, yapacağı en eğlenceli şey değildi.

“Bana güzel bir fincan çay yaparak işe başlayabilirsin,” dedi Büyükanne George’a. “Bu seni yaramazlık yapmaktan birkaç dakika alı-koyar.”

“Peki Büyükanne,” dedi George.

Büyükanne’den hoşlanmıyordu George, elinde değildi. Bencil, aksi ihtiyarın tekiydi. Soluk kahverengi dişleri ve bir köpeğin arkası-na benzeyen küçük, büzülü bir ağzı vardı.

“Bugün çayına kaç şeker istersin Büyükanne?” diye sordu George.

“Bir kaşık,” dedi Büyükanne. “Süt istemez.”

Büyükannelerin çoğu tatlı, iyi kalpli, yardımcı olmak isteyen yaşlı hanımefendilerdir, ama bu öyle değildi. Bütün günü ve her gününü pencerenin önündeki koltuğunda geçiriyordu, bir şeyler hakkında sürekli yakınıyor, mızızlanıyor, surat asıyor, vıdı vıdı ediyor, huysuzlanıyordu. Hiçbir zaman, en iyi günlerinde bile George’a gülümseyip, “Ee, bugün nasılsın George?” ya da “Gel oyun oynayalım,” ya da “Okul nasıldı bugün?” dememişti. Başka insanları hiç umursamıyordu sanki, yalnızca kendisiyle ilgileniyordu. İhtiyar, aksi ve lanet bir kadındı.

George mutfağa gidip Büyükanne’ye poşet çay yaptı. İçine bir kaşık seker koydu, süt

koymadı. Şekeri iyice karıştırıp fincanı oturma odasına götürdü.

Büyükanne çaydan bir yudum aldı. “Yeterince tatlı değil bu,” dedi. “Biraz daha şeker koy.”

George fincanı mutfağa götürüp bir kaşık şeker daha koydu. Yine karıştırıp dikkatli bir şekilde Büyükanne’ye taşıdı.

“Tabağı nerde bunun?” dedi Büyükanne. “Tabağı olmayan bir fincan istemiyorum.”

George fincanın tabağını getirdi.

“Çay kaşığına ne oldu, sorması ayıptır?”

“Senin yerine karıştırdım Büyükanne. İyi karıştırdım hem de.”



“Kendi çayımı kendim karıştırabilirim, sağol,” dedi Büyükanne. “Git bana çay kaşığı getir.”

George Büyükanne’ye çay kaşığı getirdi.

Annesi ya da babası evdeyken Büyükanne George’a böyle iş buyurmazdı hiç. Bir tek yalnız başlarına kaldıklarında ona kötü davranmaya başladılar.

“Senin derdin ne biliyor musun?” dedi yaşlı kadın, parlak, kötü, küçük gözlerini fincanın üzerinden George’a dikerek. “Fazla hızlı *büyüyorsun*. Fazla hızlı büyüyen erkek çocukları aptal ve tembel olur.”

“Ama hızlı büyümek benim elimde değil ki Büyükanne,” dedi George.

“Tabii ki elinde,” diye tersledi Büyükanne. “Büyümek çok kötü ve çocukça bir huydur.”

“Ama büyümek zorundayız Büyükanne. Büyümeseydik hiçbir zaman büyük olamazdık ki.”

“Saçma evlat, çok saçma,” dedi Büyükanne. “Bak bana. Ben büyüyor muyum? Kesinlikle hayır.”

“Ama bir zamanlar büyüdüün Büyükanne.”

“Çok az,” diye yanıtladı yaşlı kadın. “Miniminnacıkken büyümeyi de, tembellik ve söz dinlememe ve açgözlülük ve pislik ve dağınıklık ve salaklık gibi bütün öbür çok kötü ve çocukça huyları bıraktım. Sen bunların hiçbir-

rini bırakmadın, değil mi?”

“Ben daha küçücük bir çocuğum Büyükanne.”

“Sekiz yaşındasın,” dedi Büyükanne. “Ak-lının daha iyisine ereceği yaştasın. Büyümeyi pek yakında bırakmazsan sonra çok geç olacak.”

“Ne için çok geç olacak Büyükanne?”

“Bu saçma sapan bir şey,” diye devam etti Büyükanne. “Neredeyse benim boyumdasın.”

George Büyükanne’ye iyice bir baktı. Gerçekten de *çok ufak* bir insandı. Bacakları o kadar kısaydı ki ayaklarını koymak için bir tabure gerekiyordu, başı da koltuğun arkalığının ancak yarısına geliyordu.

“Babam diyor ki erkeklerin uzun olması iyiymiş.”

“Babana bakma,” dedi Büyükanne. “Sen beni dinle.”

“İyi de büyümemi nasıl durduracağım?” diye sordu George.

“Daha az çikolata ye,” dedi Büyükanne.

“Çikolata insanı büyütür mü?”

“Yanlış yönde büyütür,” diye terslendi Büyükanne. “Aşağı değil yukarı.”

Büyükanne çayından biraz daha yudumladı ama önünde duran küçük çocuktan gözlerini hiç ayırmadı. “Asla yukarı doğru büyüme,” dedi, “Hep aşağıya doğru büyü.”

“Peki Büyükanne.”

“Ve ikolata yemeyi de bırak. Onun yerine kabak ye.”

“Kabak mı! Haayır, kabak sevmiyorum ben,” dedi George.

“Sevip sevmemen önemli değil,” dedi Büyükanne. “Önemli olan neyin yararlı olduğu. Bundan sonra günde üç öğün kabak yemeli-sin. Dağ gibi kabak! Hele içinde kurt varsa da-ha da iyi!”

“İyy!” dedi George.

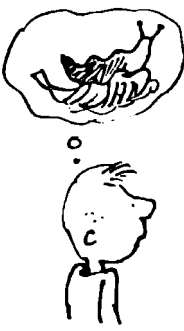
“Kurt yersen aklın artar,” dedi yaşlı kadın.

“Annem onları lavabodan akıtıyor,” dedi George.

“Annen de senin kadar aptal,” dedi Büyükanne. “Kurt olmadan kabak bir şeye benze-mez. Bir de sülük.”

“Yoo, sülük olmaz!” diye haykırdı George.
“Sülük yiyemem!”





“Ne zaman bir parça marul üstünde canlı bir sülük görsem,” dedi Büyükanne, “sıvışmasına fırsat vermeden hemen yutarım. Nefistir.” Dudaklarını öyle bir büzdü ki ağzı küçücük, buruşuk bir delik haline geldi. “Nefis,” dedi yeniden. “Solucanlar ve sülükler ve kabuklu böcekler. Senin için neyin yararlı olduğunu bilmiyorsun.”

“Şaka yapıyorsun Büyükanne.”

“Asla şaka yapmam,” dedi Büyükanne. “Böcekler belki de en iyisidir. Çıtır çıtır!”

“Büyükanne! Bu çok vahşice!”

Yaşlı kadın soluk kahverengi dişlerini göstererek sırıttı. “Bazen, şansın yaver giderse,” dedi, “yulaf sapının içinden böcek çıkar. Bayılırım.”

“Büyükanne! Nasıl yaparsın bunu?”

“Çiğ yulaf saplarından bir sürü güzel şey çıkar,” diye devam etti yaşlı kadın. “Bazen kulağa kaçanlar çıkar örneğin.”

“Duymak istemiyorum!” diye bağırdı George.

“Koca, şişko bir kulağakaçan çok lezzetlidir,” dedi Büyükanne, dudaklarını yalayaarak. “Ama ağzına bir tanesini attın mı çok hızlı olman gerekir tatlım. Arka tarafında bir çift keskin kısıkaçı vardır, dilini bir kaptı mı asla bırakmaz. O yüzden kulağakaçan seni ısırmadan senin onu ısırman gerekir, *kart kart* diye.”

George kapıya doğru gerilemeye başladı. Bu pis ihtiyardan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu.

“Benden kaçmaya çalışıyorsun, değil mi?” dedi Büyükanne, parmağını George’un suratına doğru sallayarak. “Büyükanne’den kaçmaya çalışıyorsun.”

George’cık kapının yanında durup koltukta oturan yaşlı kadına baktı. O da George’a baktı.

Acaba, diye düşündü George, Büyükanne bir cadı olabilir miydi? Cadıların yalnızca peri masallarında olduğunu düşünmüştü hep, ama şimdi o kadar da emin değildi.

“Bana yaklaş, küçüğüm,” dedi Büyükanne, boynuza benzer parmağıyla işaret ederek. “Bana yaklaş da sana *sırlarımı* anlatayım.”

George kımıldamadı.

Büyükanne de kımıldamadı.

“Pek çok sır bilirim ben,” dedi ve birden

gölümseedi. Cılız, buz gibi bir gülümsemeydi, tam sizi sokmadan önce bir yılanın gülümseyeceği gibi. “Büyükanne’ne gel de sana sırlar fısıldasın.”

George bir adım geri gitti, kapıya biraz daha yaklaştı.

“Yaşlı büyükannenden korkma,” dedi Büyükanne, o buz gibi gülümsemeyle tekrar gülümseyerek.

George bir adım daha geriledi.

“Bazılarımızın,” dedi, birden koltuğunda öne doğrularak ve George’un ondan daha önce hiç duymadığı gırtlaktan gelen bir sesle fısıldayarak, “Bazılarımızın, bu dünyanın yaratıklarını acayip şekillere sokabilecek sihirli güçleri vardır...”

George elektrik çarpmış gibi irkildi. Korkmaya başlamıştı.

“Bazılarımızın,” diye devam etti yaşlı ka-



dın, “dilinde ateş, göbeğinde kıvılcım, parmak uçlarında da sihir vardır...”

“Bazılarımız öyle sırlar bilir ki saçların diken diken olur, gözlerin yuvalarından fırlar...”

George kaçmak istiyordu, ama ayakları yere yapışmış gibiydi.

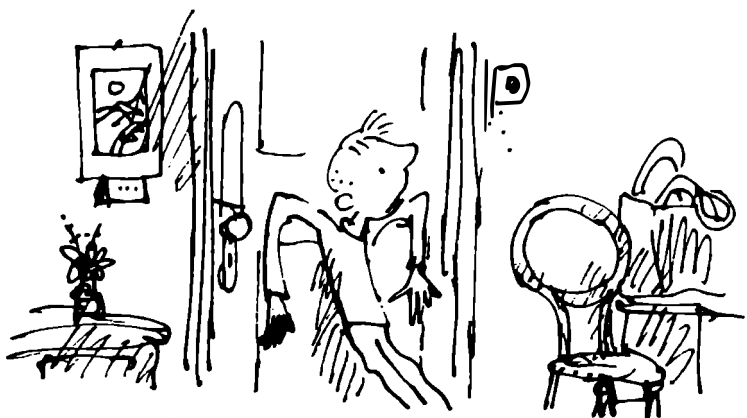
“Tırnaklarını düşürüp yerlerine diş çıkarmayı biliriz.”

George titremeye başladı. Onu en çok korkutan Büyükanne’nin suratıydı, o buz gibi gülümsemesi ve hiç kırpmadığı parlak gözleri.

“Sabahları seni arkandan uzun bir kuyruk çıkmış halde uyandırmasını da biliriz.”

“Büyükanne!” diye haykırdı George. “Yeter!”

“Karanlık şeylerin kıvıl kıvıl, alt alta, üst üste yaşadığı karanlık yerler hakkında sırlar biliriz tatlım.”



George kapıya doğru atıldı.

“İstedğin kadar uzağa koş,” dediğini duydu Büyükanne’nin, “asla kaçamayacaksın...”

George mutfağa daldı ve kapıyı arkasından hızla kapattı.

Harika Plan

George mutfaktaki masaya oturdu. Biraz titriyordu. Nasıl da nefret ediyordu Büyükanne'den! O korkunç, yaşlı cadı kadından gerçekten nefret ediyordu. Ve birdenbire, ona *bir şey yapmak* için dayanılmaz bir istek duydu. *Şaşırtıcı* bir şey. *Tam anlamıyla müthiş* bir şey. *Gerçek bir şok*. Bir tür patlama. Yan odada ondan yayılan o cadımsı kokudan kurtulmak istiyordu. Yalnızca sekiz yaşındaydı belki, ama cesur bir çocuktü. Bu yaşlı kadınla çarpışmaya hazırdu.

"Benikorkutamayacak," dedi kendi kendine, kısık sesle. Ama korkuyordu işte. Zaten Büyükanne'yi birden uçurmak istemesinin nedeni de buydu.

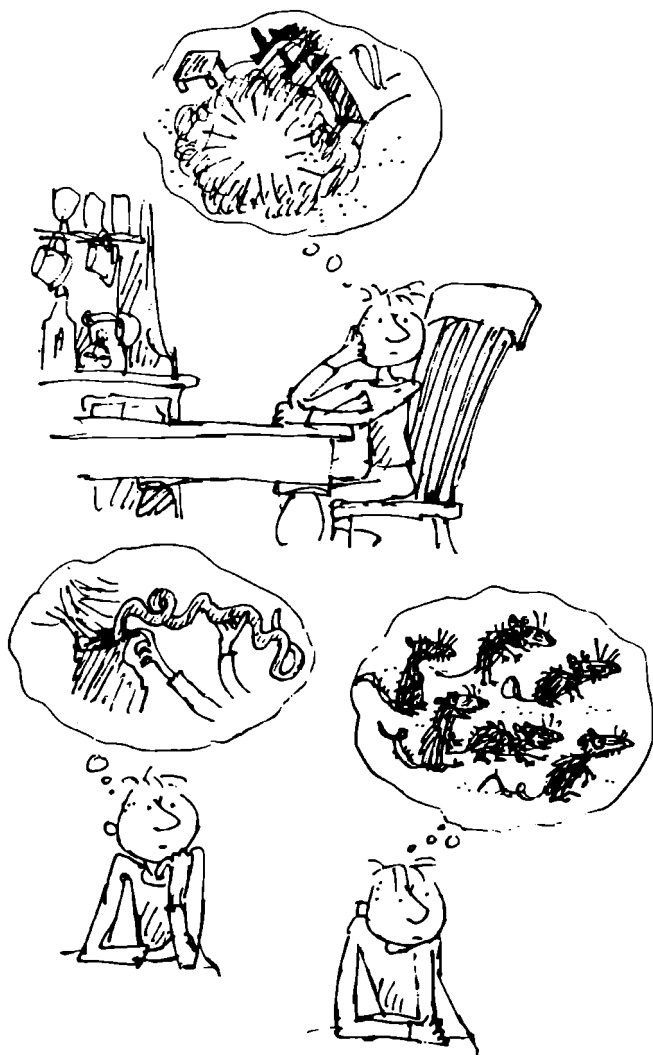
Yani... tam anlamıyla uçurmak değil. Ama yaşlı kadını bir parça sarsmayı istiyordu.

Peki o zaman. Büyükanne için hazırlanacak bu şaşırtıcı, müthiş, patlayıcı şok nasıl bir şey olacaktı?

Koltuğunun altına bir havai fişek patlayıcısı koymak istiyordu ama böyle bir şeyi yoktu.

Elbisesinin arkasından içine uzun, yeşil bir yılan koymak istiyordu ama uzun, yeşil bir yılanı yoktu.

Altı tane iri, siyah sıcanı onunla aynı oda-



ya koymak ve kapıyı kilitlemek istiyordu ama altı tane iri, siyah sıçanı yoktu.

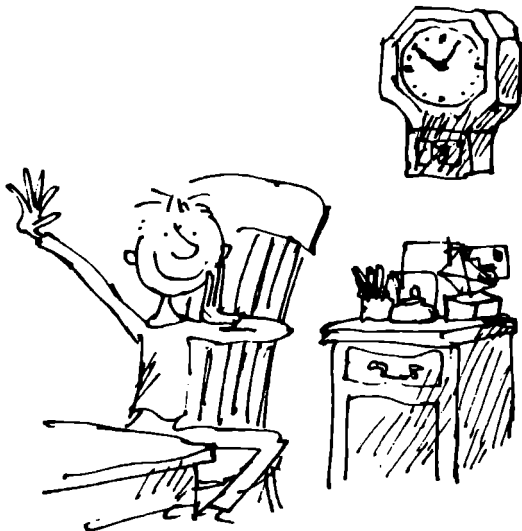
George oturmuş bu ilginç probleme kafa yorarken, Büyükanne'nin büfede duran kah-verengi ilaç şişesine gözü takıldı. Pis bir sı-
vıya benziyordu. Günde dört kere bu ilaç bü-
yük bir kaşıkla kadının boğazına akıtılıyor ve
hiçbir etkisi olmuyordu. İlacı içtikten sonra,
öncesinde olduğu kadar korkunç oluyordu.
İlaçların amacı bir insanı daha iyi kılmaktı
hiç kuşkusuz. Bu işe yaramayacaklarsa hiç-
bir işe yaramazlardı.

Tammam! diye düşündü George birden.
Evvett! Bulldum! Ne yapacağımı biliyorum.
Ona yeni bir ilaç yapacağım, o kadar güçlü ve
sert ve müthiş bir ilaç ki ya onu tamamıyla iyi-
leştirecek ya da kafasını uçuracak. Büyükan-
ne'ye *sihirli bir ilaç* yapacağım, dünyadaki
hiçbir doktorun yapmamış olduğu bir ilaç.

George mutfak saatine baktı. Onu beş ge-
çiyordu. Büyükanne'nin on birdeki ilaç saati-
ne neredeyse bir saat vardı daha.

"Başlıyoruz öyleyse!" diye bağırdı Geor-
ge, masadan zıplayarak. "Sihirli bir ilaç mı
istemistiniz!"

"Bir böcek isterim, bir de sıçrayan pire,
İki sümüklüböcek üç sürüngen ekle,
Ve denizlerden gelecek ıslak bir nesne,
Eşekarısının zehirli iğnesiyle,
Hünnaptan aldığın meyvenin suyu hele,



Bir vombatın dizkemiğinin tozu bir de.
Ve bunun dışında yüzlerce tür şey girer,
Her birinin kokusu diğerinden beter.
Karıştırıp uzun uzun kaynatacağım,
Sert, güçlü bir karışım yapacağım.
Ve sonra, haydi bakalım, bir defada yut,
Nefis koca bir kaşık (aman burnunu tut).
Haydi haydi, hemen iç, korkacak bir şey
yok,

‘Nasıl buldun Büyükanne, beğendin mi
çok?’

Pıtlar mı Büyükanne? Acaba patlar mı?
Yollara düşüp, uçarak hızla kaçır mı?
Yoksa puf diye puflayıp, duman mı olur?
Kola gibi fısırdamaya mı koyulur?

Kim bilir? Ben bilmem.
Bekleyelim, görelim.
(Neyse ki ne sizler, ne de ben görevliyim.)
Büyükanne, bir bilsen
Sana neler pişirdim!”

George İlacı Yapmaya Başlıyor

George mutfak dolabından dev bir tencere çıkarıp mutfak masasının üstüne koydu.

“George!” diye tiz bir ses geldi yan odadan. “Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey, Büyükanne,” diye bağırdı George.

“Kapıyı kapadın diye seni duyamayacağı mı sanma! Tencereleri takırdatıyorsun!”

“Mutfağı topluyorum Büyükanne.”

Sonra sessizlik oldu.

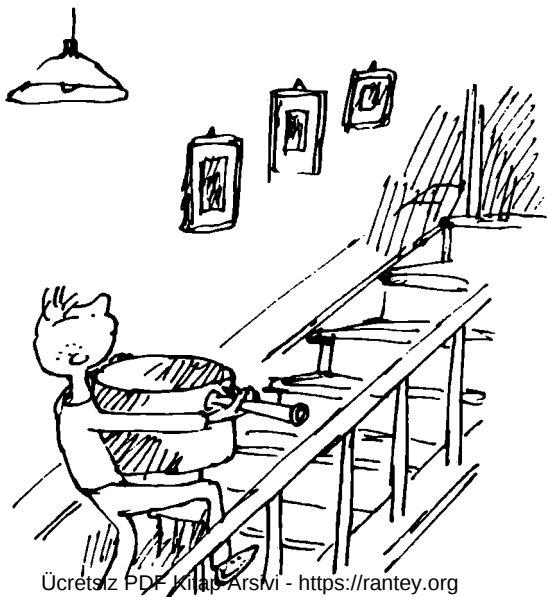
George’un ünlü ilacını nasıl yapacağı konusunda en ufak bir kuşkusu yoktu. Biraz ondan mı koysam, biraz şundan mı koysam diye vakit geçirecek değildi. Çok basit bir şekilde, bulabildiği HER ŞEYİ koyacaktı. Oyalanma, duraksama, belirli bir şeyin kız kurusuna ne yapacağını düşünme gibi şeyler olmayacaktı. Kural şuydu: gördüğü her şey, ister toz olsun ister sıvışık, hemen karışıma katılıyordu.

Daha önce hiç kimse böyle bir ilaç yapmamıştı. Büyükanne’yi iyileştirmese bile, bazı heyecan verici sonuçları olacaktı. Bunu izlemeye değerdı.

George evdeki çeşitli odaları dolaşıp karışıma katılabilecek neler olduğuna bakmaya karar verdi.

Önce banyoya gidecekti. Banyolarda her zaman bir sürü eğlenceli şey bulunur. Onun için yukarı çıktı, dev tencereyi kucaklamıştı.

Banyoya girdiğinde ünlü ve korku uyandıran ilaç dolabına özlemle baktı. Ama yaklaşmadı. Bütün evde dokunması yasak olan tek şey buydu. Annesiyle babasına bu konuda ciddi sözler vermişti ve şimdi de sözünden dönecek değildi. Dolapta bir insanı öldürebilecek şeyler olduğunu söylemişlerdi George'a; her ne kadar George Büyükanne'nin ağzını yakmaya niyet etmişse de, bir cesetle uğraşmak istemiyordu. Tencereyi yere koyup çalışmaya başladı.



Bir numara, ALTIN PARILTISI SAÇ ŞAMPUANI etiketli bir şişeydi. Hepsini tencereye boşalttı. “Bu onun midesini bir güzel yıkar,” dedi George.

Dolu bir DİŞ MACUNU tüpünü alıp hepsini uzun bir solucan gibi tencereye sıktı. “Belki o kahverengi dişleri biraz olsun parlamaya başlar,” dedi.

Babasının SÜPER KÖPÜKLÜ TIRAŞ SABUNU kutusu orada duruyordu. George fışlı kutularla oynamaya bayılıyordu. Düğmesine basıp içinde hiçbir şey kalmayana dek sıktı. Dev tencerenin içinde harika bir köpük dağı oluşmuştu.





Parmaklarıyla, VİTAMİN DESTEKLİ YÜZ KREMİ kavanozunun içindekileri de boşalttı.

Küçük, kırmızı bir şişe TIRNAK CİLASI karışıma katıldı. “Diş macunu dişlerini temizlemezse,” dedi George, “bu şey gül kırmızısına boyar.”

TÜY DÖKÜCÜ etiketli, içinde krem gibi bir madde olan başka bir kavanoz buldu. BACAKLARINIZA SÜRÜN VE BEŞ DAKİKA BEKLETİN yazıyordu üstünde. George hepsini tencereye döktü.

İçinde sarı bir şey olan, KEPEKSAVAR MEŞHUR KEPEK TEDAVİSİ diye bir şişe vardı. O da katıldı.

PARLAKDIŞ TAKMA DIŞ TEMİZLEYİCİSİ diye bir şey vardı. Beyaz bir toz vardı içinde. George onu da kattı.

Üzerinde TERESON DEODORAN SPREYİ yazılı başka bir fıs fıs kutusu buldu George. VÜCUDUNUZ GÜNBOYU TAZE KOKSUN diyordu kutuda. “Büyükanne bundan bol bol kullanabilir,” dedi George ve hepsini tencereye sıktı.

SIVI PARAFİN yazıyordu bir sonrakinin üstünde. Büyük bir şişeydi. George’un bunun ne işe yaradığı hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama yine de döktü.

Etrafına bakınıp, buradan çıkan bu kadar, diye düşündü.

Annesinin yatak odasındaki tuvalet masasında George bir tane daha fıs fıs buldu. HELGA SAÇ SPREYİ. SAÇINIZDAN OTUZ CM. UZAKLIKTA TUTUN VE HAFİFÇE SIKIN yazıyordu kutuda. Hepsini tencereye sıktı. Bu fıs fısları sıkılmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

ŞALGAM ÇİÇEKLERİ adında bir parfüm şişesi vardı. Eskimiş peynir gibi kokuyordu. O da tencereye girdi.

Yuvarlak, büyük bir kutunun içindeki PUDRA da karışıma katıldı. Üzerinde PEMBE PLASTER yazıyordu. Kutunun üstünde bir de pudralayıcı vardı; George bunu da karışıma kattı, şans getirsin diye.

Bir çift RUJ buldu sonra. Bu kırmızı, vıcık vıcık şeyleri küçük tüplerinden çıkarıp karışıma ekledi.

Yatak odasından başka bir şey çıkmıyor-

du, o yüzden George dev tencereyi yeniden aşağı taşıdı ve çamaşır odasına girdi, burada bütün raflar bir sürü temizlik maddesiyle doluydu.

İlk indirdiği şey büyük bir OTOMATİK ÇAMAŞIR MAKİNELERİ İÇİN SÜPER BE-YAZ kutusuydu. Üzerinde KİRLERİ SİHİRLİ BİR ŞEKİLDE YOK EDER yazıyordu. George Büyükanne'nin otomatik olup olmadığını bilmiyordu, ama pis bir kadın olduğu kesindi. "Hepsi ancak yeter," diyerek kutuyu boşalttı.

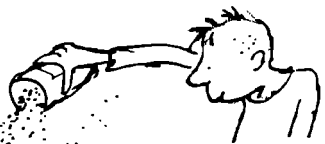


WAXWELL PARKE CİLASI vardı bir de. DÖŞEMEDEKİ KİRİ VE PİSLİKLERİ TEMİZLER VE HER ŞEYİ PIRIL PIRIL YAPAR yazıyordu üstünde. George portakal renkli, balmumu kıvamındaki maddeyi tenekesinden kaşıkla alıp tencerenin içine attı.

Yuvarlak bir karton kutunun üstünde KÖPEKLER İÇİN PİRE İLACI yazıyordu. KÖPEK MAMASINDAN UZAK TUTUN, ÇÜNKÜ BU TOZ YENDİĞİNDE KÖPEĞİN PATLAMASINA YOL AÇAR. “İyi,” dedi George, hepsini tencereye dökerken.

Rafta bir kutu KANARYA YEMİ buldu. “Belki yaşlı kuşun şakımasını sağlar bu,” diyerek bunu da karışıma kattı.

George bunun ardından ayakkabı temizliğiyle ilgili malzemenin durduğu kutuyu inceledi – fırçalar, teneke kutular ve bezler vardı içinde. Şimdii, diye düşündü George, Büyükanne’nin ilacı kahverengi, dolayısıyla *benim* ilacım da kahverengi olmalı, yoksa işin foyası ortaya çıkar. İlacı boyamanın yolunun KAHVERENGİ AYAKKABI BOYASI olduğuna karar verdi. Seçtiği büyük teneke kutunun etiketinde KOYU KAHVE yazıyordu. Mükemmel. Hepsini kaşık kaşık boşaltıp tencereye attı. Karıştırma kısmını sonraya saklıyordu.





Mutfağa dönerken George büfede duran CİN şişesini gördü. Büyükanne cini çok seviyordu. Her akşam ufak bir fincan içmesine izin vardı. George ise şimdi ona bir ziyafet çekecekti. Bütün şişeyi karışıma katacaktı. Öyle de yaptı.

Mutfağa döndüğünde George koca tencereyi masaya koydu ve erzaklık olarak kullanılan dolabın başına gitti. Raflarından her tür şişe ve kavanoz fıskırıyordu. Aşağıdakileri seçip sırayla tencereye boşalttı:

BİR KAVANOZ KÖRİ TOZU

BİR KAVANOZ HARDAL TOZU

BİR ŞİŞE “ÇOK ACI” ÇİLİ SOSU

BİR KAVANOZ TANE KARABİBER

BİR ŞİŞE ACIRGA SUYU

“İşte!” dedi yüksek sesle. “Bu iş tamamdır!”

“George!” dedi yan odadaki çatlak ses. “Kiminle konuşuyorsun orada? Ne haltlar karıştırıyorsun bakayım?”

“Hiç, Büyükanne, hiçbir şey,” diye seslendi George.

“İlaç vaktim gelmedi mi daha?”

“Hayır Büyükanne, daha yarım saat var.”

“İyi, iyi, sakın unutma.”

“Unutmam Büyükanne,” diye yanıtladı George. “Söz veriyorum unutmam.”



Hayvan Hapları

Bu noktada George'un aklına parlak mı parlak bir fikir geldi. Her ne kadar evdeki ilaç dolabına dokunması yasak idiyse de, babasının kümesinin yanındaki barakada tuttuğu ilaçlar ne olacaktı? Hayvanlar için olan ilaçlar yani?

Bunlara ne demeliydi?

Kimse George'a bu ilaçlara dokunmamasını söylememişti.

Doğruya doğru, dedi George kendi kendine, saç spreyi ve tıraş kremi ve ayakkabı boyası gayet iyi şeyler ve kuşkusuz yaşlı bunağın içinde birtakım şahane patlamalara yol açacaklar, ama sihirli karışım için şimdi gerekli olan şey, güçlü kuvvetli olmasını sağlayacak gerçek maddeler, gerçek haplar ve gerçek sıvılar.

George, dörtte üçü dolu ağır tencereyi kaldırdı ve arka kapıdan dışarı taşıdı. Çiftlik avlusunu geçip dümdüz kümesin yanındaki barakaya gitti. Babasının orada olmayacağını biliyordu. Çayırırlardan birinde saman yapmakla uğraşıyordu.

George toz toprak içindeki eski barakaya girdi ve tencereyi sıranın üstüne koydu. Sonra ilaç rafına baktı. Beş büyük şişe vardı. İkiside ağzına kadar haplarla doluydu, ikisinde

birtakım sıvılar vardı, biri de bir tür tozla doluydu.

“Hepsini kullanacağım,” dedi George. “Büyükanne’nin hepsine gereksinimi var. Hem de nasıl!”

İndirdiği ilk şişede portakal rengi bir toz vardı. Etiketinde TAVUKLARDA ASALAK, TAVUK GRİBİ, GAGA YARASI, AYAK YARASI, HOROZ İLTİHABI, YUMURTLAMA



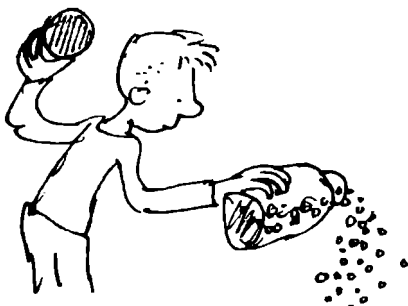
SORUNU, KULUÇKA HALİ YA DA TÜY DÖKME GİBİ SORUNLARA KARŞI KULLANILIR. BİR KOVA YEME YALNIZCA BİR ÇORBA KAŞIĞI İLAÇ EKLEYİP KARIŞTIRIN.

“Ee,” dedi George, bütün şişeyi boşaltırken, “yaşlı kuş bu ilacı içtikten sonra tüy filan dökmeyecek.”

Ardından indirdiği şişede yaklaşık beş yüz adet devasa büyüklükte, mor renkli haplar vardı. BOĞAZI AĞRIYAN ATLAR İÇİN yazıyordu etikette. BOĞAZI AĞRIYAN ATA GÜNDE İKİ DEFA BİRER ADET HAP, EMMESİ İÇİN VERİLİR.

“Büyükanne’nin boğazı ağrımıyor olabilir,” dedi George, “ama dilinin keskin olduğu kesin. Belki onun yerine buna iyi gelir.” Beş yüz devasa mor hap tencereye döküldü.

İçinde sarımtırak renkli, koyu bir sıvı olan bir şişe vardı. İNEKLER, BOĞALAR



VE ÖKÜZLER İÇİN diyordu etikette. İNEKLERDE GÖRÜLEN ÇİÇEK HASTALIĞINA, İNEK UYUZUNA, KIRILAN BOYNUZLARA, BOĞALARDA AĞIZ KOKUSUNA, KULAK AĞRISINA, DİŞ AĞRISINA, BAŞ AĞRISINA, TOYNAK AĞRISINA, KUYRUK AĞRISINA VE AĞRILI MEMELERE İYİ GELİR.

“Oturma odasındaki yaşlı inekte bütün bu berbat hastalıklar var,” dedi George. “Hepsini koymak lazım.” Sarı sıvı foşş diye, artık neredeyse dolu olan tencereye boşaldı.

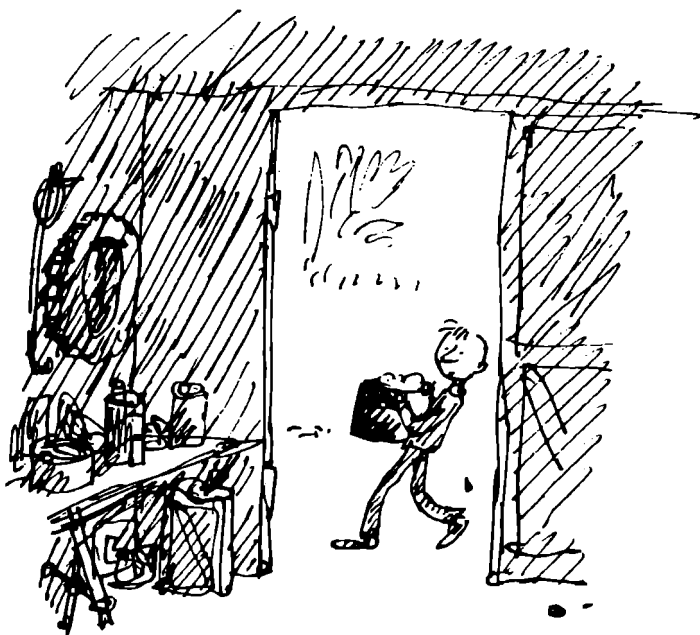
Sonraki şişede parlak kırmızı bir sıvı vardı. KOYUN İLACI diyordu etiketinde. KOYUN PARAZİTİ YA DA KENESİ VE PİRESİ OLAN KOYUNLAR İÇİN. BİR KAŞIK İLACI YARIM LİTRE SUYA EKLEYİN VE KOYUNUN ÜZERİNE DÖKÜN. DİKKAT: ÖNERİLEN ORANIN ÜSTÜNE ÇIKMAYIN, AKSİ HALDE KOYUNUN YÜNÜ DÖKÜLÜR VE HAYVAN ÇIPLAK KALIR.

“Hay Allah,” dedi George, “içeri girip bu ilacı Büyükanne’nin üzerine dökmeyi ve kenelerle pirelerin kaçışmasını izlemeyi ne kadar çok isterdim. Ama yapamam. Yapmamalıyım. Onun yerine bunu içmesi gerekecek.” Parlak kırmızı ilacı da tencereye boşalttı.

Raftaki son şişede soluk yeşil haplar vardı. Etiketin üstünde DOMUZ HAPLARI yazıyordu. DOMUZ DİKENİ, AYAK AĞRISI, SAÇKIRAN VE DOMUZ HASTALIĞI OLAN

DOMUZLAR İÇİN. GÜNDE BİR HAP VERİN. AĞIR DURUMLARDA İKİ HAP VERİLEBİLİR, AMA BUNDAN FAZLASI VERİLİRSE DOMUZ ROCK AND ROLL DANSI YAPMAYA BAŞLAR.

“Evdeki yaşlı domuz için tam aradığım şey,” dedi George. “Ona çok büyük bir doz vermek gerekecek.” Yüzlerce yeşil hapin hepsini tencereye döktü.



Sıranın üstünde, boya karıştırmak için kullanılan eski bir sopa duruyordu. George sopayı alıp harika ilacını karıştırmaya başla-

dı. Karışım krem kadar koyuydu ve George karıştırdıkça da diplerden değişik değişik renkler, pembeler, maviler, yeşiller, sarılar ve kahverengiler yüzeye çıkıyor, birbirine karışıyordu.

George sıvı iyicene karışana dek devam etti, ama hâlâ dipte erimemiş olan yüzlerce hap vardı. Karışımın üstünde de annesinin şahanepudralığı yüzüyordu. “Hepsini kaynatmam gerekecek,” dedi George. “Ocakta şöyle bir taşım kaynatsam yeter.” Bunu dedikten sonra kocaman ve ağır tencereyle yalpalaya yalpalaya eve döndü.

Yolda garajın önünden geçti, o yüzden girip burada ilginç bir şeyler olup olmadığına baktı. Aşağıdakileri karışıma ekledi:

İki yüz mililitre MOTORYAĞI – Büyükanne’nin motoru tıklar tıklar çalışsın diye.

Biraz ANTİFRİZ – radyatörü kışın donmasın diye.

Bir avuç dolusu GRESYAĞI – gıcırdayan eklemlerini yağlamak için.

Sonra mutfağa girdi.

Piřirme

George mutfakta tencereyi ocağa koydu ve gazı sonuna kadar açtı.

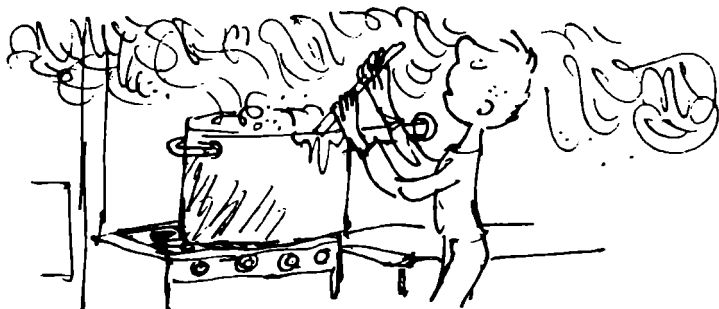
“George!” diye korkunç bir ses yükseldi yan odadan. “İlaç vaktim geldi!”

“Daha değil Büyükanne!” diye yanıtladı George bağırarak. “On bire yirmi var daha.”

“Neler karıştıyorsun orada bakayım?” dedi Büyükanne, o çatlak sesiyle. “Bazı sesler duyuyorum.”

George en iyisinin yanıt vermemek olduğunu düşündü. Mutfak çekmecelerinden birinde tahta bir kaşık buldu ve hızla karıştırmaya başladı. Tenceredeki sıvı gittikçe ısınıyordu.

Kısa bir süre sonra harika karışım köpürüp kabarmaya başladı. Sıvının yüzeyinden, tavus kuşlarının rengine benzeyen, koyu ma-



vi bir duman yükseldi ve mutfağı korkunç bir koku doldurdu. George dumandan öksürmeye ve tıksırmaya başladı. Daha önce hiç koklamadığı bir kokuydu bu. Acımasız ve büyüleyici bir kokuydu, baharatlı ve sarsıcı, vahşi ve çılgın, büyüçülük ve sihirbazlık kokan bir koku. Ne zaman burnu bu kokuyla dolsa, kafasının içinde havai fişekler patlıyor, bacaklarının arkasına elektrikli iğneler batıyordu. Orada durup bu şaşırtıcı karışımı karıştırmak ve sanki canlıymış gibi mavi dumanlar çıkarmasını, köpürmesini, kabarmasını izlemek harikaydı. George bir an için dönen köpüğün içinde parlak kıvılcımlar gördüğüne yemin edebilirdi.



Ve birden George kendini kaynayan tencerenin etrafında dans eder buldu, aklına nereden girdiğini bilmediği şu garip sözleri söylüyordu:

“Ateş çorbası ve cadı suyu
Köpüklü köpük, mavidir huyu
İs, duman, dalgalardan serpinti
Çatla patla artık bu iş bitti
Bak nasıl kaynıyor, köpürüyor, kabarıyor
Duy bak nasıl da tıslıyor, fısılıyor, hıslıyor
Geldi Büyükanne dua vakti.”

Kahverengi Boya

George tencerenin altını söndürdü. Soğuması için epey beklemesi gerekiyordu.

Bütün o buhar ve duman gidince, müthiş ilacın ne renk olduğunu görmek için tencerenin içine baktı George. İlaç koyu ve parlak bir maviydi.

“Buna daha kahverengi eklemek lazım,” dedi George. “Kahverengi olması lazım, yoksa Büyükanne kuşkulanır.”

George dışarı koşup babasının boyalarının durduğu barakaya gitti. Rafta bir sıra boya tenekesi duruyordu, her renk vardı, siyah, yeşil, kırmızı, pembe, beyaz ve kahverengi. George kahverengi boya tenekesine uzandı. Etiketle **KOYU KAHVERENGİ PARLAK BOYA. YARIM LİTRE** yazıyordu. Bir tornavida alıp kapağı açtı. Tenekenin dörtte üçü doluydu. Onu kaptığı gibi mutfağa döndü. İçindekilerin hepsini tencereye döktü. Artık ağzına kadar dolmuştu tencere. George uzun tahta kaşıkla boyayı yavaşça karıştırdı. Hah! Kahverengiye dönüyordu! Nefis, koyu krem kahverengi!

“İlacım nerede kaldı çocuk?!” dedi oturma odasındaki ses. “Unuttun beni! Mahsus yapıyorsun! Annene söylemezsem seni!”

“Unutmadım Büyükanne” diye yanıt ver-

di George. “Hep seni düşünüyorum. Ama hâlâ on dakikası var.”

“Sen pis, küçük bir sineksin!” dedi çatlak ses. “Tembel ve laf dinlemeyen, küçük bir solucansın ve fazla hızlı büyüyorsun.”

George Büyükanne’nin gerçek ilaç şişesi- ni büfeden aldı. Tıpasını çıkarıp içindekilerin hepsini lavaboya döktü. Sonra da tencereye küçük bir cezve daldırıp şişeyi kendi sihirli karışımıyla doldurdu. Tıpayı yerine taktı.



Yeterince soğumuş muydu ilaç? Tam değil. Şişeyi bir iki dakika musluğun altına tuttu. Islanınca şişenin etiketi çıktı ama bu önemli değildi. George şişeyi bir bezle kuruladı.

Artık her şey hazır!

Vakit gelmişti! O büyük an gelip çatmıştı!

“İlaç vakti Büyükanne!” diye seslendi George.

“İnşallah.” diye homurtulu bir yanıt geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İlacı vermek için kullanılan gümüş kaşık mutfaktaki büfenin üstünde hazır duruyordu. George kaşığı eline aldı.

Bir elinde kaşığı, bir elinde şişeyi tutarak oturma odasına gitti.

Büyükanne İlacı İçiyor

Büyükanne, pencerenin önündeki koltuğunda kamburu çıkmış bir şekilde oturuyordu. George odanın öbür ucundan kendisine doğru gelirken Büyükanne'nin kötü kötü bakan küçük gözleri onu yakından izliyordu.

“Geç kaldın,” diye terslendi Büyükanne.

“Sanmıyorum Büyükanne.”

“Cümlem bitmeden lafımı kesme!” diye bağırdı Büyükanne.

“Ama cümlen bitmişti Büyükanne.”

“Bak yine yaptın aynı şeyi!” diye bağırdı Büyükanne. “Hep lafımı kesiyorsun ve itiraz ediyorsun. Gerçekten de çok bıktırıcı bir öğlansın sen. Saat kaç?”

“Saat tam on bir Büyükanne.”

“Her zamanki gibi yalan söylüyorsun. Gevezelik etmeyi bırak da ilacımı ver. Önce şişeyi çalkala. Sonra kaşığa koy ve kaşığın tam dolmasına dikkat et.”

“Hepsini bir seferde mi içeceksin?” diye sordu George. “Yoksa yavaş yavaş mı?”

“Ne yapacağım seni ilgilendirmez,” dedi yaşlı kadın. “Doldur şu kaşığı.”

George şişenin tıpasını çıkarıp koyu, kah-

verengi sıvıyı kaşığa yavaş yavaş doldururken, bu çılgın sıvıya kattığı bütün o delice ve harika şeyleri anımsamadan edemedi – tıraş kremi, tüy dökücü krem, kepek ilacı, otomatik çamaşır makinesi tozu, köpekler için pire tozu, ayakkabı boyası, karabiber, acırga suyu, ayrıca o güçlü hayvan hapları ve tozları ve sıvıları... ve bir de kahverengi boya.

“A zını kocaman a  Büyükanne,” dedi George, “sonra da ham yap.”

Yaşlı kadın küçük, buruşuk ağzını açtı ve iğrenç, soluk kahverengi dişleri gözüktü.

“Hadi bakalım!” diye bağırdı George. “Hepsini yut!” Kaşı ı kadının ağzına iyice soktu ve karışımı boğazından aşı ı akıttı. Sonra geri çekilip sonucu izlemeye koyuldu.

 zlemeye değer bir şeydi bu.

Büyükanne, “Aayyyy!” diye bağırdı ve bütün bedeni *vvuuup* diye havaya fırladı. Biri koltu unun altından elektrik teli sokmuş ve akım vermiş gibiydi tıpkı. Kutudan fırlayan bir palyaço gibi yükseldi Büyükanne... aşı ı da inmedi... orada öylece kaldı... havada asılı kalakaldı... yerden yarım metre kadar yüksekte duruyordu... hatta oturuyor gibiydi... ama kaskatı kesilmişti... donmuştu... titriyordu... gözleri yerlerinden fırlamıştı... saçları dimdik olmuştu.

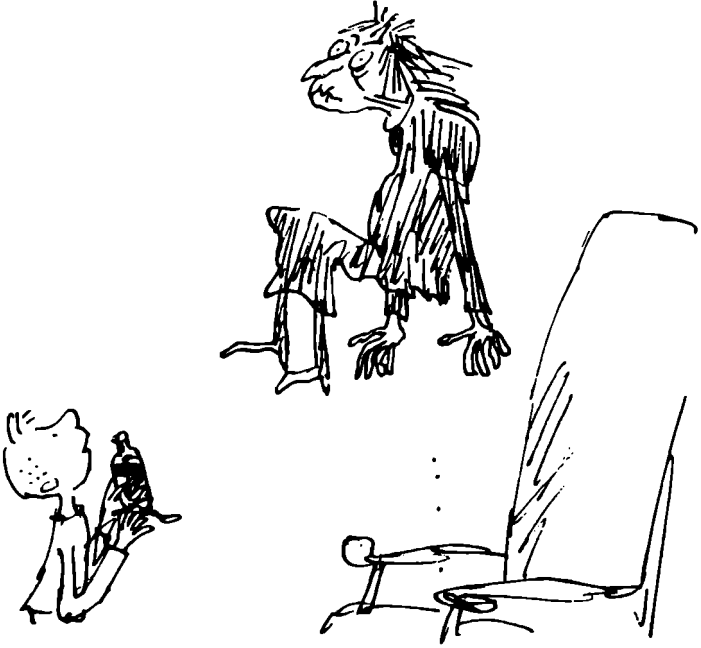
“Bir şey mi oldu Büyükanne?” diye nazik bir şekilde sordu George. “ yi misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanfey.org>

Havada öylece asılı kalmış olan kız kuru-
sunun konuşacak hali yoktu.

George'un Harika İlacı'nın yarattığı şok
müthiş olmalıydı.

O koltuktan fırlayışını görseniz, sıcaktan
kıpırmızı olmuş bir demir çubuk yuttuğunu
sanırdınız. .



Sonra bir *plop* sesi çıkarttı ve koltuğuna
indi Büyükanne. “İtfaiyeyi çağır!” diye bağır-
dı birden. “Midem yanıyor!”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“İlaçtandır Büyükanne,” dedi George. “Güçlü ve işe yarayan bir şey bu.”

“Yangın var!” diye haykırdı yaşlı kadın. “Bodrumdayangın var! Kova getirin! Hortumlara baksınlar! Çabuk bir şeyler yapın!”

“Sakin ol, Büyükanne,” dedi George. Ama kadının ağzından ve burun deliklerinden çıkan dumanı görünce epey şaşırmadı değil.

“Aa, gerçekten yanıyorsun Büyükanne,” dedi George.

“Tabii ki yanıyorum!” diye bağırdı Büyükanne. “Çıtır çıtır yanacağım! Külüm kalmayacak! Pancar kökü gibi kaynayacağım!”

George mutfağa koşup bir sürahi suyla döndü. “Ağzını aç Büyükanne!” diye bağırdı. Çıkan dumandan onu neredeyse göremiyordu, ama sürahinin yarısını ağzından içeri dökmeyi başardı. Kızgın bir tavayı soğuk suyun altında tuttuğunuzda çıkan tısslamaya benzer bir ses çıktı. Yaşlı kadın öksürdü, tıksırdı, hırıldadı. Nefes alıp gurul gurul sesler çıkardı. Ağzından sular fişkırdı. Sonunda duman gitti.

“Yangın söndü,” diye duyurdu George gururlu bir sesle. “Artık iyisin Büyükanne.”

“İyi mi?” diye bağırdı Büyükanne. “Kim iyi? Midemde zıpızıplar var! Karnımda kıvıl kıvıllar var! Altımda çatapatlar var!” Büyükanne koltukta zıplamaya başladı. Belli ki pek rahat değildi.

“Bu ilaç sana çok iyi gelecek, bak göreceksin Büyükanne,” dedi George.

“İyi mi gelecek?” diye bağırdı Büyükanne. “Bana iyi mi gelecek dedin! Ölüyorum be!”

Sonra kabarmaya başladı.

Şişiyordu!

Her tarafı şişiyordu!

Onu şişiren bir şey vardı sanki!

Patlayacak mıydı acaba?

Suratı mordan yeşile dönüyordu!

Ama bir dakika! Bir yerde bir deliği vardı! George delikten tısslayarak çıkan havayı duyabiliyordu. Büyükanne’nin şişmesi kesildi. İniyordu artık. Yeniden incelmeye başlamıştı, eski sıska haline doğru iniyordu.





“Ne var ne yok Büyükanne?” dedi George. Yanıt alamadı.

Sonra komik bir şey oldu. Büyükanne’nin bedeni birden kasıldı, sıçradı ve koltuktan fırlayıp düzgün bir şekilde halıya, iki ayağının üstüne düştü.

“Şahane bir şey bu Büyükanne!” diye haykırdı George. “Yıllardır böyle ayağa kalkmamıştın! Kendine bir baksana! Kendi başına ayakta duruyorsun ve bastonun bile yok!”

Büyükanne onu duymuyordu bile. O donuk ve patlak gözlü bakış geri gelmişti. Başka bir dünyada, kilometrelerce uzaktaydı.

Harika bir ilaç, dedi George kendi kendine. İlacın yaşlı kadına neler yaptığını izlemek çok eğlendiriyordu onu. Şimdi ne olacak bakalım? diye merak etti.

Fazla beklemesi gerekmedi. Büyükanne

birden büyümeye başladı. İlk başta yavaş yavaş büyüyordu... yalnızca birkaç santim... yukarı, yukarı... santim santim... uzadıkça uzuyordu... birkaç saniyede bir santim daha... ve ilk başta George bunu fark etmedi.

Ama Büyükanne bir altmışı geçip iki metreye yaklaşmaya başlayınca George havaya sıçrayıp, “Hey, Büyükanne! Büyüyorsun! Büyüyorsun! Boyun uzuyor! Yeter ama Büyükanne! Artık dur yoksa tavana çarpacaksın!” diye bağırdı.

Ama Büyükanne durmadı.

Muhteşem bir görüntüydü bu, çağlar öncesinden kalma bu yaşlı ve sıksa kadın uzadıkça uzuyordu, inceldikçe de inceliyordu, sanki görünmez eller tarafından yukarıya doğru çekilen bir lastik gibiydi.

Kafası tavana değdiğinde George onun artık duracağını düşündü.

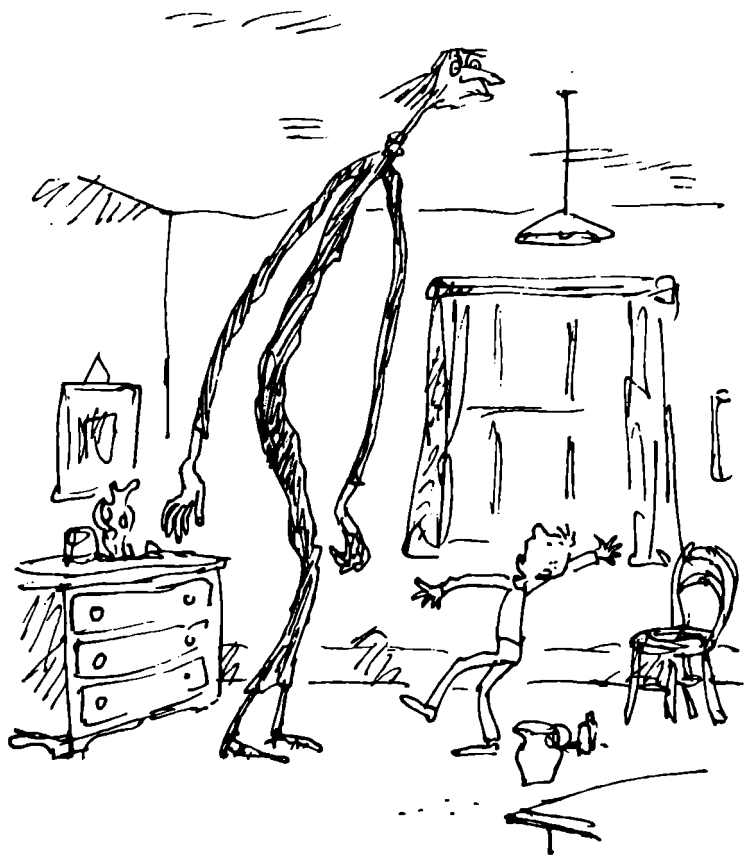
Ama Büyükanne durmadı.

Bir tür çatırtı duyuldu ve boyayla çimento yağmaya başladı.

“Artık dursan iyi olmaz mı Büyükanne?” dedi George. “Babam bütün odayı daha yeni boyattı.”

Ama Büyükanne’yi durdurmak artık mümkün değildi.

Kısa bir süre sonra başı ve omuzları tavan-
dan geçip gözden kaybolmuştu ve hâlâ uzuyordu.





George yukarı fırlayıp kendi odasına gitti, Büyükanne bir mantar gibi odasının tabanından çıkıyordu.

“Yaşasın!” diye bağırdı Büyükanne, sesi ne sonunda kavuşmuştu. “Savulun ben geliyorum!”

“Dur biraz Büyükanne!” dedi George.

“Neşeli gençleriz biz!” diye bağırdı Büyükanne. “İstedğimiz yere gideriz!”

“Ama bu *benim* odam!” dedi George. “Her tarafı batırıyorsun, baksana.”

“Müthiş bir ilaç!” dedi Büyükanne. “Biraz daha versene!”

Keçileri kaçırmış, diye düşündü George.

“Hadi çocuk! Biraz daha ilaç ver bana!” diye bağırdı Büyükanne. “Sökül! Hızım kesiliyor!”

George bir elinde ilaç şişesini, öbür elinde de kaşığı sıkı sıkı tutuyordu Eh, diye dü-

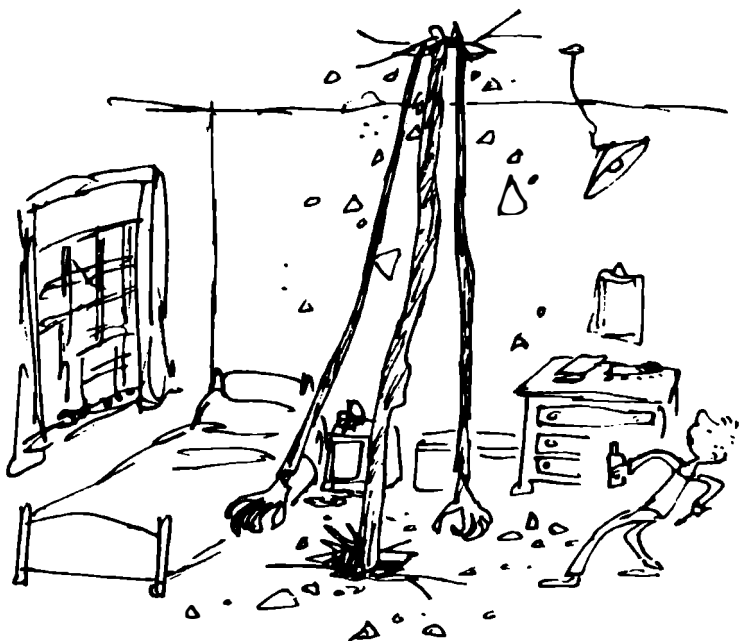
şündü, neden olmasın? İlaçtan bir kaşık daha döktü Büyükanne'nin ağzına.

"Ayyy!" diye bağırdı Büyükanne ve yeniden uzamaya başladı. Ayakları hâlâ alt kattaki oturma odasındaydı, ama kafası hızla yatak odasının tavanına doğru ilerliyordu.

"Ben gidiyorum çocuk!" diye bağırdı George'a. "İzle de gör!"

"Büyükanne, orada tavan arası var!" diye bağırdı George. "Ben olsam oraya girmezdim! Böcekler ve öcüler var orada!"

Çatırt! Kız kurusunun kafası sanki tere-



yağından geçer gibi tavanı delip geçti. George odasındaki harabeye bakakaldı. Yerde büyük bir delik vardı, bir tane de tavanda vardı artık ve ikisinin arasında Büyükanne'nin vücudu sopa gibi duruyordu. Ayakları aşağıdaki odada, kafası tavan arasındaydı.

"Hâlâ uzuyorum!" dedi yukarıdan gelen çatlak ses. "Bana bir doz daha ver çocuk, şu tavanı delip geçelim!"

"Hayır Büyükanne, olmaz!" diye yanıt verdi George. "Bütün evi darmaduman ediyorsun!"

"Başlatma evinden!" diye bağırdı Büyükanne. "Biraz temiz hava almak istiyorum! Yirmi yıldır dışarı çıkmadım ben!"

"Tanrım, gerçekten de tavanı delip geçiyor!" dedi George kendi kendine. Koşarak alt kata indi. Arka kapıdan bahçeye çıktı. Damdan çıkarsa çok kötü olur, diye düşündü. Ba-



bası çılgına dönerdi. Bunun suçlusu da George olurdu. İlacı yapan *oydu*. Büyükanne'ye bu ilaçtan çok fazla veren de *oydu*. “Damdan çıkma, Büyükanne, n’oolur,” diye yalvardı. “Lütfen çıkma.”

Kahverengi Tavuk

George çiftliğin bahçesinde durmuş dama bakıyordu. Eski çiftlik evinin, soluk kırmızı kiremitlerden ve uzun bacalardan yapılmış hoş bir damı vardı.

Büyükanne'den hiçbir iz yoktu. Yalnızca bacalardan birine tünemiş şarkı söyleyen bir ardıçkuşunun sesi duyuluyordu. Yaşlı cadı tavandan sıkışıp kaldı, diye düşündü George. Çok şükür.

Birden kiremitlerden biri damdan bahçeye düştü. Ardıçkuşu hemen havalandı ve uçarak uzaklaştı.

Sonra bir kiremit daha düştü.

Sonra yarım düzine daha.

Sonra da, çok yavaş bir şekilde, derinlerden yükselen bir canavar gibi, Büyükanne'nin kafası damdan çıktı...

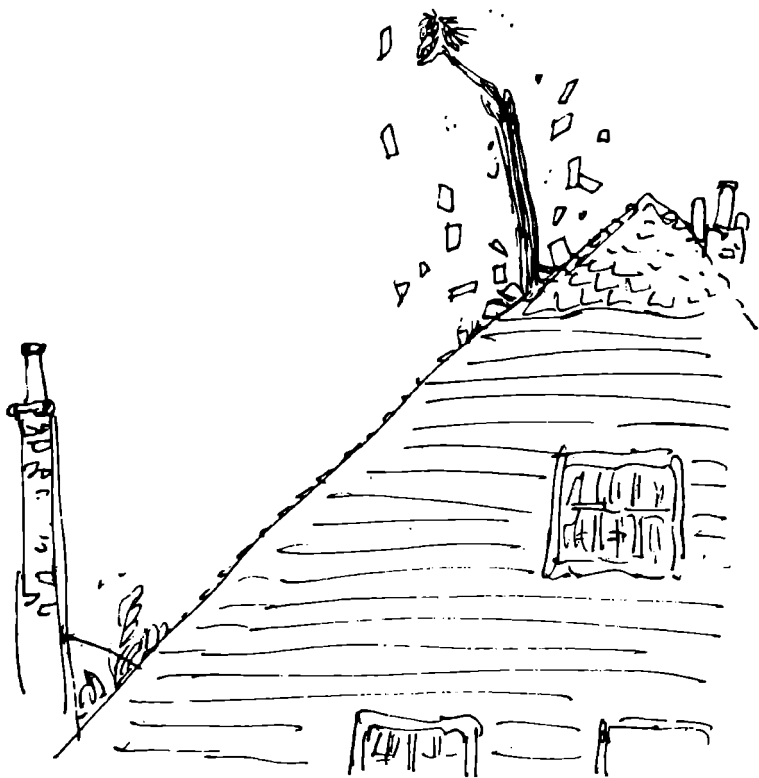
Ardından incecik boynu...

Ve omuzbaşları...

"Nasılım, çocuk!" diye bağırdı Büyükanne. "Nasıl çıktım ama!"

"Artık dursan nasıl olur Büyükanne?" diye seslendi George.

"Durdum zaten!" diye yanıtladı Büyükanne. "Kendimi müthiş hissediyorum! Sihirli güçlerim olduğunu söylememiş miydim sana! Parmak uçlarımda büyü olduğu konusun-



da seni uyarmamış mıydım! Ama sözümü dinlemedin, değil mi? Yaşlı Büyükanne'nin sözünü hiç dinlemedin!”

“Bunu yapan *sen* değilsin ki Büyükanne!” diye bağırdı George. “Bu benim marifetim! Sana yeni bir ilaç yaptım!”

“Yeni bir ilaç mı? Sen mi? Palavra!” diye bağırdı Büyükanne.

“Yaptım işte! Yaptım işte!” diye bağırdı George.

“Her zamanki gibi yalan söylüyorsun!” diye bağırdı Büyükanne. “Her zaman yalan söylersin sen!”

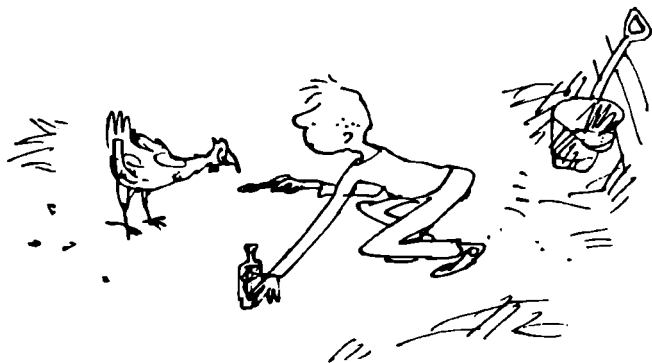
“Yalan söylemiyorum Büyükanne! Yemin ederim söylemiyorum.”

Damdaki kırışık, yaşlı surat kuşkuyla George’a baktı. “Yani kendi başına yeni bir ilaç mı yaptığını söylüyorsun bana?” diye bağırdı Büyükanne.

“Evet Büyükanne, tek başıma.”

“Sana inanmıyorum,” diye yanıt verdi Büyükanne. “Ama burası çok rahat. Bana bir fincan çay getir bakalım.”

George’un durduğu yerin yakınında kahverengi bir tavuk yemleniyordu. Tavuğu görünce George’un aklına bir fikir geldi. Hemen ilacın tıpasını çıkardı ve kahverengi sıvıdan



kaşığa biraz döktü. “Bak seyret Büyükanne!” diye bağırdı. Yere çömelip kaşığı tavuğa doğru uzattı.

“Tavukçuk,” dedi. “Gıt-gıt-gıdakçık. Gel bana. Bak sana ne vereceğim.”

Tavuklar aptal kuşlardır ve çok açgözlüdürler. Akılları fikirleri hep yiyecektedir. Bu tavuk da kaşıқта mısır olduğunu sanıyordu. Seke seke yaklaştı. Başını bir yana eğip kaşığa baktı. “Gel bili - bili,” dedi George. “Akıllı tavukçuk. - Gıt-gıt-gıdakçık.”

Kahverengi tavuk boynunu kaşığa doğru uzattı ve ilahtan bir gaga dolusu içti.

Etkisi çarpıcıydı.

“Ayyy!” diye haykırdı tavuk ve bir roket gibi havaya fırladı. Evin boyu kadar yükseldi.



Sonra *floşş* diye bahçeye indi. Bütün tüyleri diken diken olmuş bir şekilde orada öylece oturdu. Sersem suratında şaşkınlık okunuyordu. George tavuğu izliyordu. Damdaki Büyükanne de tavuğu izliyordu.

Tavuk ayağa kalktı. Biraz titriyordu. Boğazından garip gurultular çıkıyordu. Gagası açılıp kapanıyordu. Oldukça hasta bir tavuğa benziyordu.

“Tavuğun canına okudun aptal çocuk!” diye bağırdı Büyükanne. “Ölüp gidecek! Baban peşini bırakmaz artık! Hakkından gelir! Sen de bunu hak ettin!”

Birden tavuğun gagasından kapkara dumanlar çıkmaya başladı.



“Tavuk yanıyor!” diye bağırdı Büyükanne. “Tavuk yanıyor!”

George bir kova su getirmek için tulum-baya koştu.

“Tavuk her an kızarıp yenmeye hazır hale gelebilir!” diye bağırdı Büyükanne.

George bir kova suyu tavuğun üstüne boşalttı. Bir tıss sesi yükseldi ve duman kayboldu.



“Yaşlı tavuk son yumurtasını yumurtladı!” diye bağırdı Büyükanne. “Yanmış tavuklar bir daha yumurtlamaz!”

Ateş söndükten sonra tavuk daha iyi görünüyordu. Kanatlarını çırdı. Ayaklarının üstünde doğruldu. Sonra sanki sıçrayacakmış gibi çömeldi. Sıçradı da. İyice yükseğe sıçrayıp havada bir tam perende attı ve ayaklarının üstüne düştü.



“Bu bir sirk tavuğu!” diye bağırdı Büyükanne damdan. “Perende atan bir akrobat bu!”

Sonra tavuk büyümeye başladı.

Georgebununolmasınıbekliyordu. “Büyüyor!” diye bağırdı. “Tavuk büyüyor, Büyükanne! Bak, büyüyor!”

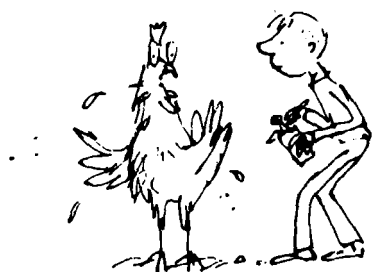
Tavuk büyüdü, büyüdü... Uzadı, uzadı... Çok geçmeden normal boyunun dört beş katına ulaşmıştı.

“Görebiliyormusun Büyükanne?” diye bağırdı George.

“Görüyorum çocuk!” diye bağırdı kız kuruşu. “İzliyorum!”

George heyecan içinde bir ayaktan öbürüne sekiyor, dev tavuğu gösterip, “Sihirli ilaçtan içince tıpkı senin gibi büyüyor, Büyükanne!” diye bağıırıyordu.

Ama tavuğun büyüme biçimiyle Büyükanne’ninki arasında bir fark vardı. Büyükanne’nin boyu uzadıkça bedeni incelmışti. Tavuksa incelmiyordu. Dobişliği sürüyordu.



Kısa süre sonra boyu George'un ki kadar olmuştu, ama bu noktada durmadı. Bir at kadar olana dek büyüdü. Sonra durdu.

“Harika gözükmüyor mu, Büyükanne?” diye bağırdı George.

“Benim kadar uzun değil ki!” diye seslendi Büyükanne. “Benimle karşılaştırıldığında tavuk ufacık kalıyor! Ben hepsinden uzunum!”



Domuz, Öküzler, Koyunlar, Midilli ve Dişi Keçi

O sırada George'un annesi, köydeki alışverişten döndü. Arabasını bahçeye park edip dışarı çıktı. Bir elinde bir şişe süt, öbüründe de bir alışveriş torbası vardı.

İlk gördüğü şey, George'un yanı başındaki dev kahverengi tavuktu. Süt şişesi elinden düştü.

Sonra Büyükanne ona damdan bağırmaya başladı. George'un annesi başını kaldırıp Büyükanne'nin kiremitlerin arasından çıkan başını görünce alışveriş torbasını da düşürdü.

"Ne diyorsun bu işe Mary?" diye bağırdı Büyükanne. "Hiç bu kadar büyük bir tavuk görmediğine bahse girerim! O gördüğün George'un dev tavuğu işte!"

"Ama... ama... ama..." diye kekeledi George'un annesi.

"George'un sihirli ilacı sayesinde!" diye bağırdı Büyükanne. "İkimiz de o ilaçtan içtik, tavuk da, ben de."

"Peki ama dama nasıl çıktın?" diye bağırdı anne.

"Çıkmadım!" diye kıkırdadı yaşlı kadın. "Ayaklarım hâlâ oturma odasına basıyor!"

Bu George'un annesinin aklının alabileceğinden fazlaydı. Orada öylece durup şaşkınlık sesleri çıkarıyordu. Neredeyse bayılacak gibiydi.

Bir saniye sonra George'un babası belirdi. Babasının adı Bay Killy Heyecanlı'ydı. Bay Heyecanlı'nın parantez gibi bacakları ve kocaman bir kafası vardı. George'a iyi davranır-



dı, ama birlikte yaşaması zor bir insandı, çünkü her şey onu endişelendirir ve heyecanlandırır. Bahçede duran tavuk kesinlikle ufak bir şey değildi; Bay Heyecanlı tavuğu görünce, sanki ayaklarının altı yanıyormuş gibi sıçramaya başladı. “Aman Tanrım!” diye bağırdı, kollarını sallaya sallaya. “Bu da ne? Neler oldu burada? Nereden geldi bu? Dev bir tavuk? Kim yaptı bunu?”

“Ben yaptım,” dedi George.

“*Bana* baksanıza siz!” diye bağırdı Büyükanne damdan. “Boş verin şimdi tavuğu ma-
vuğu! *Bana* ne diyorsunuz?”

Bay Heyecanlı başını kaldırdı ve Büyükanne’yi gördü. “Kapa çeneni Büyükanne,” dedi. Kız kurusunun damdan çıkması onu şaşırtmamış gibiydi. Onu asıl heyecanlandıran tavuktu. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Kim görmüştü ki! “Bu muazzam! Bu müthiş! Bu inanılmaz! Bu bir mucize! Bunu nasıl yaptın George?”

George babasına sihirli ilacı anlatmaya başladı. O konuşurken büyük kahverengi tavuk da bahçenin ortasına oturup *gıt-gıt-gıdaak*, *gıt-gıt-gıdaak* demeye başladı.

Herkes ona baktı.

Yeniden ayağa kalktığında kahverengi bir yumurta ortaya çıktı. Bir futbol topu büyüklüğündeydi yumurta.



“Bu yumurtadan yirmi kişilik omlet yapılır!” dedi Bayan Heyecanlı.

“George!” diye bağırdı Bay Heyecanlı. “Bu ilaçtan ne kadar var elinde?”

“Çook,” dedi George. “Mutfakta bir koca tencere dolusu ilaç var, bu şişe de neredeyse dolu.”

“Gel benimle!” diye haykırdı Bay Heyecanlı, George’u kolundan yakalayarak. “İlacı getir! Yıllardır daha büyük hayvanlar yetiştirmeye çalışıyorum! Bifteklik daha büyük boğalar! Domuz eti için daha büyük domuzlar! Koyun eti için daha büyük koyunlar...”

İlk önce domuz ahırına gittiler.

George domuza ilaçtan bir kaşık verdi.

Domuzun burnundan dumanlar çıktı, hayvan oradan oraya zıpladı. Sonra da büyüdü, büyüdü.



Sonunda ŝu aŝaĝidakine benzedi...



Bay Heyecanlı'nın pazarda satmak için besili hale getirmeye çalıştığı bakımlı, kara öküz sürüsünün yanına gittiler.

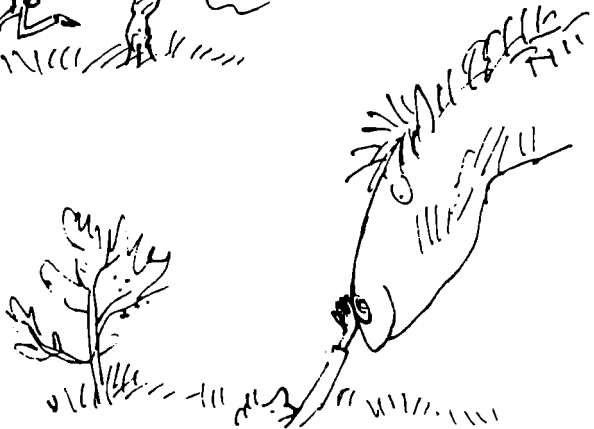
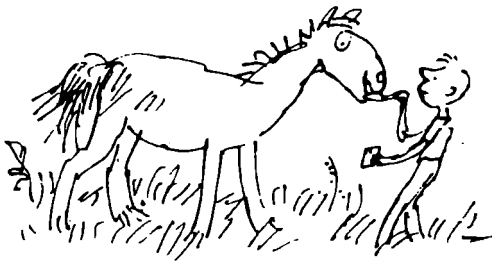
George hepsine ilaçtan biraz verdi ve sonuç şu oldu:



Sonra koyunlar...

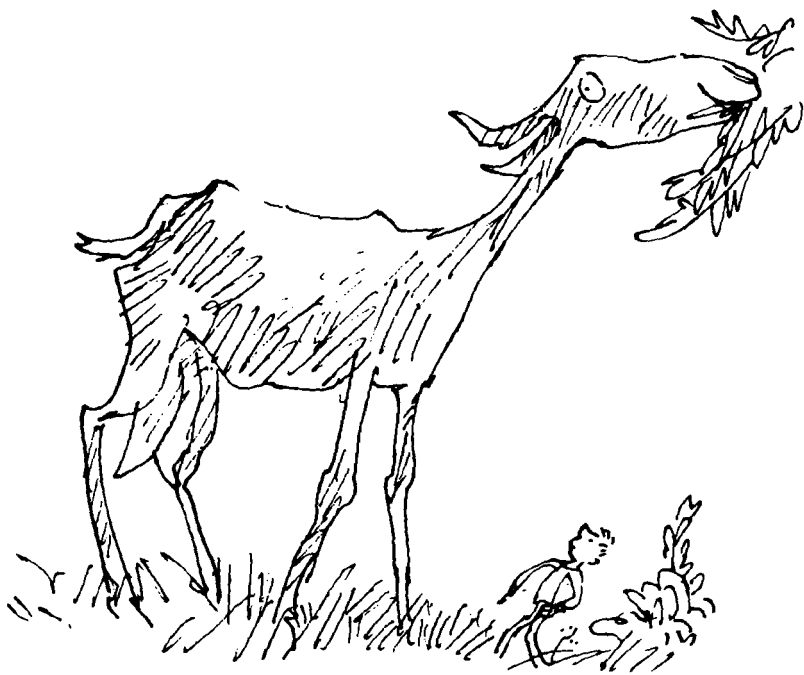


George gri midillisi Kırağıcan'a da ilaçtan
biraz içirdi...



En sonunda da, sırf eğlencesine, dişi keçi
Alımlı'ya da biraz verdi...





Büyükanne İçin Vinç Çağrılıyor

Büyükanne damın tepesinden olan biten her şeyi görebiliyordu ve gördüğü şeyler hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu. Herkesin dikkatinin onun üzerinde olmasını istiyordu ama kimse onunla birazcık olsun ilgilenmiyordu. George ve Bay Heyecanlı dev hayvanlar nedeniyle heyecanlı heyecanlı etrafta koşuşturuyordu. Bayan Heyecanlı mutfakta ellerini yıkıyordu, Büyükanne ise damda yalnız başıaydı.

“Bana baksana sen!” diye bağırdı. “George, dedim! Bana hemen şimdi bir fincan çay getir, seni tembel küçük hayvan!”

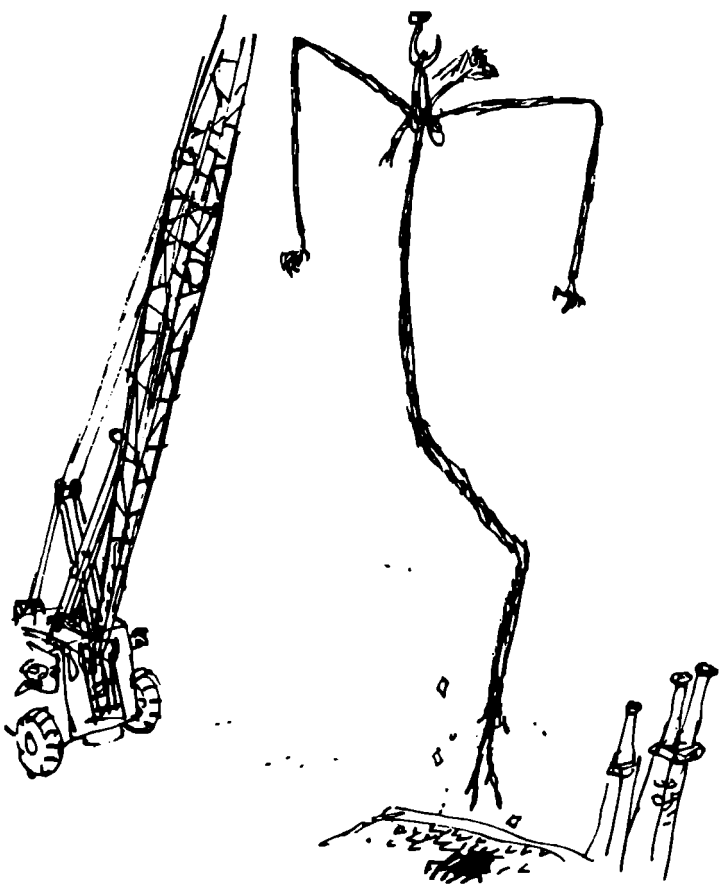
“Yaşlı keçiyi dinleme sen,” dedi Bay Heyecanlı. “Oraya takılıp kaldı, iyi de oldu.”

“Ama onu orada öyle bırakamayız baba,” dedi George. “Ya yağmur yağarsa?”

“George!” diye bağırdı Büyükanne. “Seni yaramaz küçük çocuk seni! Seni iğrenç küçük solucan seni! Çabuk bana bir fincan çay ve bir dilim üzümlü kek getir dedim!”

“Onu oradan çıkarmak zorundayız baba,” dedi George. “Yoksa bizi hiç rahat bırakmayacak.”

Bayan Heyecanlı dışarı geldi ve George’un fikrine katıldı. “O benim öz annem,” dedi.



“O bir baş belası,” dedi Bay Heyecanlı.

“Ne olursa olsun,” dedi Bayan Heyecanlı.

“Öz annemi hayatının geri kalan bölümünde damdan dışarı çıkmış halde bırakamam.”

Böylece sonunda Bay Heyecanlı Vinç Şirketi'ne telefon etti ve ellerindeki en büyük vinci onlara göndermelerini istedi. Vinç bir sa-

at sonra geldi. Vincin tekerlekleri vardı, içinde de iki adam oturuyordu.

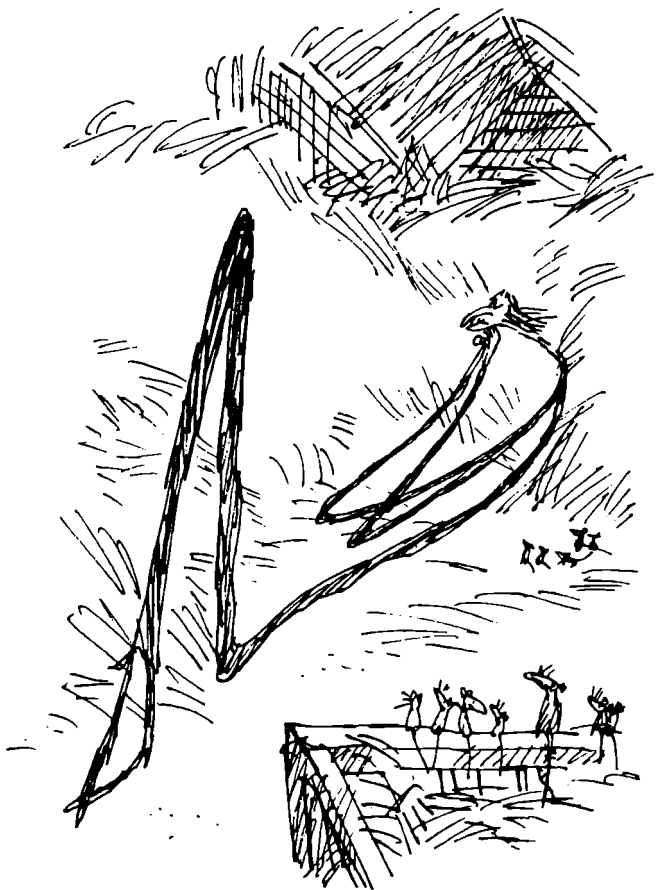
Vinçiler dama tırmanıp Büyükanne'nin koltukaltından bir ip bağladılar. Sonra onu damdan yukarı çektiler...

Bir yanıyla, ilaç Büyükanne'ye iyi gelmişti. Onu daha az aksi ya da sinirli yapmamıştı, ama bütün ağrılarını ve acılarını iyileştirmiş gibiydi, artık bir tavşan kadar çevik gözüküyordu. Vinç onu yere indirir indirmez George'un dev midillisi Kırağıcan'a koşup sırtına atladı. Neredeyse bir ev boyunda olan bu antika kadın, dev midilliye binmiş çiftlikte dörtnala dolaşmaya, ağaçların ve barakaların üzerinden atlamaya ve "Çekilin yoldan! Açılın! Yoksa hepinizi ezip öldürürüm, sizi gidi



sefil cüceler sizi!” gibi saçma saçma bağırma-
ya başladı.

Ama Büyükanne artık eve giremeyecek
kadar uzun olduğundan o gece fareler ve sı-
çanlarla birlikte samanlıkta uyumak zorunda
kaldı.



Bay Heyecanlı'nın Şahane Fikri

Ertesi gün George'un babası, her zaman-
kinden daha heyecanlı bir halde kahvaltıya
indi. "Bütün gece bunu düşünmekten uyuya-
madım!" diye haykırdı.

"Neyi düşünmekten, baba?" diye sordu
George.

"Senin harika ilacını tabii! Burada dura-
mayız oğlum! Bu ilaçtan daha fazla yapmalı-
yız! Daha fazla, daha fazla, daha da fazla!"

Dev tencere önceki gün tümüyle boşal-
mıştı, çünkü çok fazla sayıda koyun ve domuz
ve inek ve öküz vardı.

"Daha fazlasını ne yapacağız ki baba?" di-
ye sordu George. "Bütün hayvanlarımıza ilaç
verdik ve Büyükanne'nin de kendisini tav-
şan kadar çevik hissetmesini sağladık, her ne
kadar samanlıkta yatmak zorunda kalıyorsa
da."

"Sevgili oğlum," dedi Bay Killy Heyecanlı,
"bu ilaçtan fiçılar dolusu gerek bize! Tonlar-
cası! Sonra dünyadaki bütün çiftçilere sataca-
ğız ki onların da dev hayvanları olsun! Harika
İlaç Fabrikası kurup bu sıvının şişesini beş
milyondan satacağız. Zengin olacağız, sen de
ünlü olacaksın!"

“Bekle bir dakika baba,” dedi George.

“Beklemek yok!” diye bağırdı Bay Heyecanlı, o kadar heyecanlanmıştı ki kahvesine tereyağı koydu, tost ekmeğine de süt döktü. “Bu muhteşem buluşunun dünyayı nasıl değiştireceğini anlamıyor musun? Artık kimse aç kalmayacak!”

“Niye?” diye sordu George.

“Çünkü her dev inek günde elli kova süt verecek!” diye bağırdı Bay Heyecanlı, elini kolunu sallayarak. “Bir dev tavuktan yüz porسیون kızarmış tavuk çıkacak, bir dev domuzdan bin tane domuz pizolası elde edilecek! Bu muhteşem bir şey, oğlum! Harika bir şey! Bütün dünyayı değiştirecek!”

“Ama baba, bekle bir dakika,” dedi George bir kez daha.

“Bir dakika diyip durma!” diye bağırdı



Bay Heyecanlı. “Bekleyecek bir dakika bile yok! Hemen işe koyulmamız lazım!”

“Hayatım, hadi sakinleş artık,” dedi Bayan Heyecanlı, masanın öbür ucundan.

“Mısır gevreğine de marmelat dökmekten vazgeç.”

“Mısır gevreğinin canı cehenneme!” diye bağırdı Bay Heyecanlı, masadan fırlayarak. “Hadi George! Çalışmaya başlayalım! İlk önce deneme olarak bir tencere dolusu ilaç daha yapacağız.”

“Ama baba,” dedi küçük George. “Sorun şu ki...”

“Sorun filan olmayacak oğlum!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Ne sorunu olabilir ki? Tek yapman gereken, dün tencereye koyduğün şeylerin aynısını yeniden koymak. Sen bunu yaparken ben de her bir maddeyi yazacağım. Böylece sihirli tarifi elde edeceğiz!”

“Ama baba,” dedi George. “Beni dinle lütfen.”

“Çocuğu dinlesene,” dedi Bayan Heyecanlı. “Oğlan sana bir şey anlatmaya çalışıyor.”

Ama Bay Heyecanlı kendinden başka kimseyi dinleyemeyecek kadar heyecanlanmıştı. “Sonra da,” dedi, “yeni karışım hazır olunca, ilacı doğru yaptığımızdan kesinlikle emin olmak için yaşlı tavuklardan birine veririz, sonra yaşasının diye bağırırız ve dev fabrikanın yapımına başlarız!”

“Ama baba...”

“Hadi bakalım, neymiş söylemeye çalıştığının şey?”

“İlacı yapmak için tencereye koyduğum yüzlerce şeyi anımsayamam ki,” dedi George.

“Tabii ki anımsarsın canım oğlum,” diye bağırdı Bay Heyecanlı. “Ben senin belleğini canlandırırım! Sonunda hepsini anımsarsın, bak gör! Peki bakalım, ilk koyduğun şey neydi?”

“Önce banyoya çıktım,” dedi George. “Banyodaki ve annemin tuvalet masasındaki bir sürü şeyi kullandım.”

“Hadi öyleyse!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Banyoya gidiyoruz!”

Banyoya girdiklerinde bir sürü boş tüp ve boş fıs fıs ve boş şişe buldular tabii. “Bu harika,” dedi Bay Heyecanlı. “Bu ne kullandığını kesin olarak gösteriyor. Eğer bir şey boşsa, kullanmışsın demektir.”

Böylece Bay Heyecanlı banyoda boş olan her şeyin bir listesini yapmaya başladı. Sonra Bayan Heyecanlı’nın tuvalet masasına gittiler. “Bir kutu pudra,” dedi Bay Heyecanlı, bunu da listeye ekleyerek. “Helga Saç Spreyi. Şalgam Çiçekleri parfümü. Müthiş. Bu iş kolay olacak. Sonra nereye gittin?”

“Çamaşır odasına,” dedi George. “Burada hiçbir şeyi atlamadığından emin misin baba?”

“Bunu sen söyleyeceksin oğlum,” dedi Bay Heyecanlı. “Atladım mı?”



“Sanmıyorum,” dedi George. Bunun üzerine çamaşır odasına indiler ve Bay Heyecanlı bir kez daha bütün boş şişelerin ve kutuların adlarını yazdı. “Vay canına, ne kadar çok şey kullanmışsın!” diye haykırdı. “Sihirli bir sonucu olmasına şaşmamak gerek. Hepsi bu mu?”

“Hayır baba, değil,” dedi George ve babasını hayvan ilaçlarının durduğu barakaya götürüp raftaki boşalmış beş büyük şişeyi gösterdi. Bay Heyecanlı hepsinin adını yazdı.

“Başka?” diye sordu Bay Heyecanlı.

Küçük George başını kaşıdı, düşündü, düşündü ama başka bir şey anımsayamadı.

Bay Killy Heyecanlı arabasına atlayıp listesindeki her şeyin yenisini aldı. Sonra veterinere gidip George'un kullandığı hayvan ilaçlarının yenilerini aldı.

“Şimdi nasıl yaptığını göster bakalım George,” dedi Bay Heyecanlı. “Hadi ama. Hepsi ni tam olarak nasıl karıştırdığını göster.”



Harika İlaç

No. 2

Şimdi mutfaktaydılar, büyük tencere de ocağın üstündeydi. Bay Heyecanlı'nın aldığı her şey lavabonun yanına sıralanmıştı.

"Hadi oğlum!" diye haykırdı Bay Heyecanlı. "Önce hangisini koydun?"

"Bunu," dedi George. "Altın Parıltısı Saç Şampuanı." Şişeyi tencereye boşalttı.

"Şimdi diş macununu," diye devam etti George. "Tıraş sabunu.. yüz kremi... tırnak cilası..."

"Devam et oğlum!" diye haykırdı Bay Heyecanlı, mutfağın içinde dans ederek. "Koymaya devam et! Durma! Duraklama! Duraksama! Çalışmanı izlemek büyük bir zevk, evlat!"

George hepsini teker teker dökerek, sıkarak tencereye boşalttı. Her şey elinin altında olunca bütün işlem on dakikadan fazla sürmemişti. Ama hepsi bitince tencere ilk seferki kadar dolu durmadı.

"Sonra ne yaptın?" diye haykırdı Bay Heyecanlı. "Karıştırdın mı?"

"Kaynattım," dedi George. "Ama çok değil. Aynı zamanda da karıştırdım."

Bunun üzerine Bay Heyecanlı tencerenin altını yaktı, George da daha önce kullandığı

uzun tahta kaşıkla karışımı karıştırdı. “Yeterince kahverengi değil bu,” dedi George. “Bir dakika! Neyi unuttuğumu buldum!”

“Ne?” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Çabuk söyle! Ufacık bir şey unutmuşsak bile her şey mahvolur! En azından eskisi gibi işlemez.”

“Bir litre kahverengi boya,” dedi George. “Bunu unuttum işte.”

Bay Killy Heyecanlı evden ok gibi fırlayıp roket hızıyla arabasına bindi. Hızla köye gidip boyayı aldı ve aynı hızla geri döndü. Tenekeyi açıp George’a verdi. George boyayı tencereye boşalttı.

“Hah şöyle,” dedi George. “Bu doğru renge daha yakın.”

“Kaynamaya başladı!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Kaynıyor ve köpürüyor bu George! Hazır mı artık?”

“Hazır,” dedi George. “En azından hazır olduğunu umuyorum.”

“Tamamdır!” diye bağırdı Bay Heyecanlı, etrafta sıçrayarak. “Hadi deneyelim! Tavuklardan birine biraz verelim!”

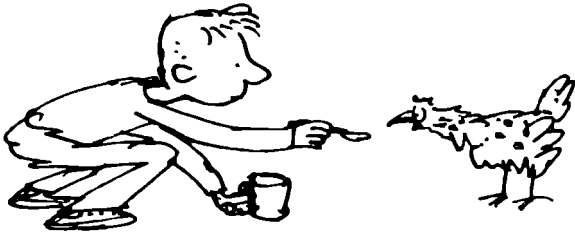
“Allah aşkına biraz sakın olamaz mısınız?” dedi Bayan Heyecanlı, mutfığa girerek.

“Sakin olmak mı?” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Benim *sakin olmamı* bekliyorsun, ama burada dünya tarihinde keşfedilmiş en harika ilacı karıştırıyoruz! Hadi George! Ten-

cereden bir bardak ilaç al, bir de kaşık bul, doğru karışımı yaptığımızdan kesinlikle emin olmak için gidip tavuklardan birine biraz verelim.”

Bahçede, George’un Harika İlaç No. 1’den almamış olan birkaç tavuk vardı. Tavukların hep yaptığı gibi, aptal aptal çamurda dolanıp yemleniyorlardı.

George yere çömelip Harika İlaç No. 2’yi kaşıkla uzattı. “Gel bili bili,” dedi. “Akıllı tavukçuk. Gıt-gıt-gıdakçık.”



Tüylerinde siyah lekeler olan beyaz bir tavuk George’a baktı. Kaşığa yaklaşıp gagasını daldırdı.

İlaç No. 2’nin bu tavuk üzerindeki etkisi İlaç No. 1’inkine tam olarak benzemiyordu, ama yine de çok ilginçti. Tavuk *vvuup* diye bir ses çıkarıp iki metre havaya sıçradı ve yenden indi. Sonra gagasından kıvılcımlar fışkırdı, parlak sarı ateş kıvılcımlarıydı bunlar, sanki birisi tavuğun karnında bıçak biliyor-

du. Sonra bacakları uzamaya başladı. Bedeni aynı boyda kaldı ama iki ince, sarı bacak uzadıkça uzadı, uzadıkça uzadı...

“Neler oluyor bu tavuğa?” diye haykırdı Bay Heyecanlı.

“Bir terslik var,” dedi George.

Bacaklar uzamaya devam etti, bacaklar uzadıkça tavuğun bedeni daha yükseğe çıkıyordu. Bacaklar beş metreye ulaştığında büyümeleri kesildi. Tavuk bu uzun bacaklarla ve sıradan küçük bedeniyle çok saçma gözüküyordu. Sırıkların üstünde yürüyen bir tavuk gibiydi.

“Ermiş teyzelerim adına!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Yanlış yaptık! Bu tavuk kim senin işine yaramaz! Bunun her tarafı bacak! Tavuk bacağına kim ister!”

“Bir şey koymayı unuttum herhalde,” dedi George.

“Bir şey koymayı unuttuğunu *biliyorum!*” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Düşün oğlum, düşün! Neyi koymadın?”

“Buldum!” dedi George.

“Neymiş, çabuk söyle!”

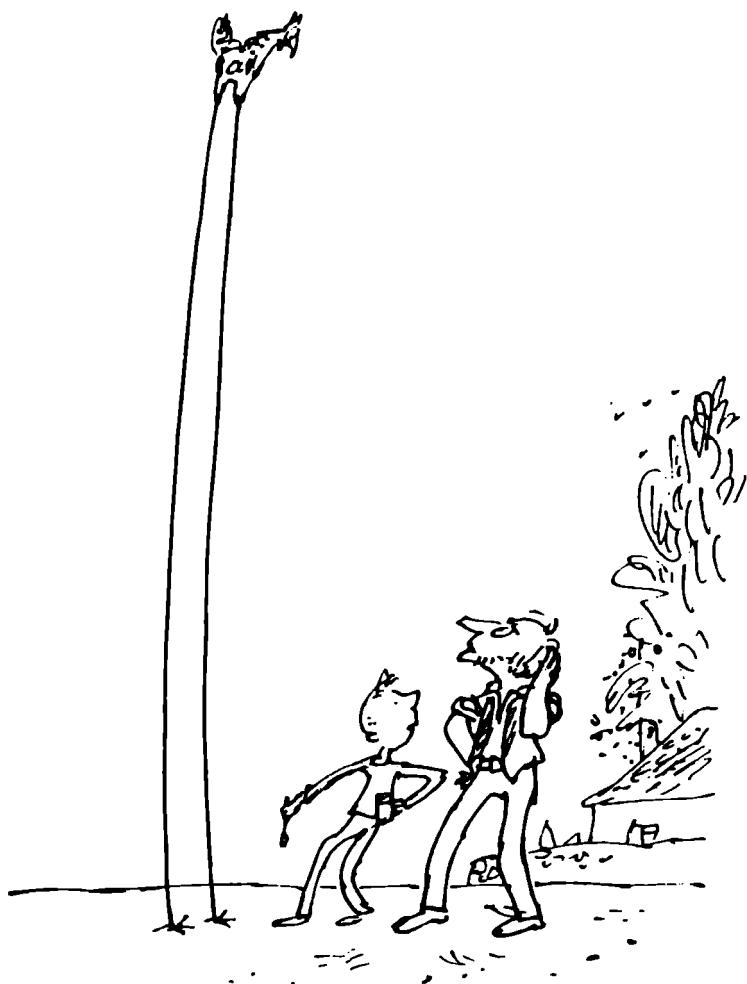
“Köpekler için pire tozu,” dedi George.

“Yani ilkinin içine *pire* tozu mu koydun?”

“Evet baba, koydum. Koca bir kutu hem de.”

“O zaman yanıt bu!”

“Bir dakika,” dedi George. “Listemizde

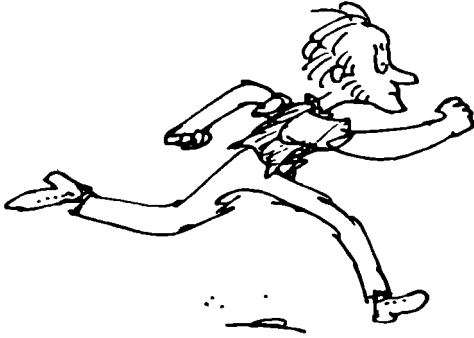


kahverengi ayakkabı boyası var mıydı?”

“Yoktu,” dedi Bay Heyecanlı.

“Onu da kullandım,” dedi George.

“Ee o zaman tabii ki bir terslik olur,” dedi Bay Heyecanlı. Çoktan arabasına doğru koşmaya başlamıştı bile; kısa bir süre sonra da pire tozu ve ayakkabı boyası almak için köyün yolunu tutmuştu.



Harika İlaç

No. 3

“İşte getirdim!” diye haykırdı Bay Killy Heyecanlı, mutfğa hızla girerek. “Köpekler için bir kutu pire tozu ve bir kutu kahverengi ayakkabı boyası!”

George pire tozunu dev tencereye boşalttı. Sonra ayakkabı boyasını kutusundan kaşıyla sıyrarak aldı ve onu da tencerenin içindekilerle ekledi.

“Hadi karıştır bakalım George!” diye bağırdı Bay Heyecanlı. “Bir kere daha kaynat! Bu sefer tutturduk! Bahse girerim tutturduk!”

Harika İlaç No. 3 de kaynatılıp karıştırıldıktan sonra George bir fıncan alıp ilacı başka bir tavukta denemek üzere bahçeye çıktı. Bay Heyecanlı kollarını çırparak ve heyecandan sıçrayarak onun arkasından koştu. “Gel de bu sefer izle!” diye seslendi Bayan Heyecanlı’ya. “Sıradan bir tavuğu nasıl futbol topu büyüklüğünde yumurtalar yumurtlayan dev bir tavuğa dönüştürdüğümüzü, gel de gör!”

“Umarım geçen seferkinden daha başarılı olursun,” dedi Bayan Heyecanlı.

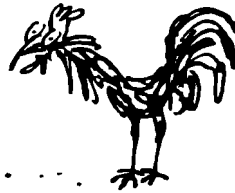
“Hadi gel tavukçuk,” dedi George, İlaç No. 3 dolu bir kaşığı tavuğa uzatarak. “Gel bili-bili-bili. Bu nefis ilacın tadına bak.”

Muhteşem görünüşlü, kırmızı ibikli, siyah bir horoz George'a doğru geldi. Kaşığa şöyle bir bakıp gagasını daldırdı.

"Ü-ürü-üüü!" dedi horoz, havaya sıçradı ve yeniden yere indi.

"İzle şunu şimdi!" diye haykırdı Bay Heyecanlı. "Nasıl büyüyecek bak! Her an büyümeye başlayabilir!"

Bay Killy Heyecanlı, Bayan Heyecanlı ve



küçük George, bahçede durmuş, siyah horoza bakıyorlardı. Horoz oldukça hareketsiz duruyordu. Baş ağrıyor gibiydi.

"Boynuna ne oluyor öyle?" dedi Bayan Heyecanlı.

"Uzuyor," dedi George.

"Bence de uzuyor," dedi Bayan Heyecanlı.

Bay Heyecanlı bu kez bir şey demedi. "Geçen sefer bacaklar uzamıştı," dedi Bayan Heyecanlı. "Bu kez boyun. Uzun boyunlu bir tavuğu kim ister? Tavuğun boynu yenmez ki."

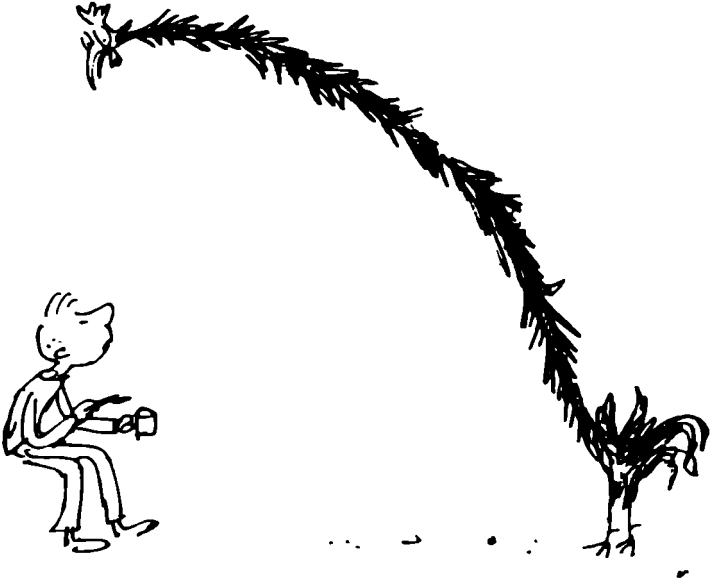
Olağandışı bir görünümdü. Horozun bedenini hiç uzamamıştı. Ama boynu neredeyse iki metreye ulaşmıştı.



“Pekâlâ George,” dedi Bay Heyecanlı.
“Başka ne unuttun?”

“Bilmiyorum,” dedi George.

“Tabii ki biliyorsun,” dedi Bay Heyecanlı.
“Hadi oğlum, *düşün* biraz. Büyük olasılıkla



çok önemli tek bir şey eksik, sen de bunun ne olduğunu anımsamak zorundasın.”

“Garajdan aldığım motoryağından biraz koymuştum,” dedi George. “Listende o var mıydı?”

“Evreka!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “İşte yanıt bu! Ne kadar koymuştun?”

“Çeyrek litre,” dedi George.

Bay Heyecanlı garaja koşup bir o kadar daha motoryağı buldu. “Ve biraz da antifriz,” diye seslendi George onun arkasından. “İçine bir parça da antifriz koymuştum.”

Harika İlaç

No. 4

Yine mutfağa döndüklerinde George, Bay Heyecanlı'nın endişeli bakışları altında çeyrek litre motoryağını ve bir parça antifrizi dev tencereye döktü.

“Yeniden kaynat şunu!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Kaynat ve karıştır!”

George tencerenin içindekileri kaynatıp karıştırdı.

“Asla tutturamayacaksınız,” dedi Bayan Heyecanlı. “Unutmayın ki yalnızca aynı şeyleri koymanız yetmez, bir de tam olarak aynı miktarlarda koymanız lazım. Bunu da nasıl yapabilirsiniz ki?”

“Sen bu işe burnunu sokma!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Gayet iyi gidiyoruz! Bu sefer tutturacağız, bak gör!”

Bu George'un Harika İlacı No. 4'tü ve birkaç dakika kaynadıktan sonra George bir kez daha bir fincan dolusu ilacı bahçeye taşıdı. Bay Heyecanlı onun arkasından koştu. Bayan Heyecanlı onların peşinden daha yavaş gitti. “Böyle devam ederseniz etrafta epey garip tavuklar dolaşmaya başlayacak,” dedi.

“Hadi ver ilacı George!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Şurada durana ver bir kaşık!” Kahverengi bir tavuğu işaret ediyordu.

George diz çöküp tavuğa yeni ilaçtan bir kaşık uzattı. “Gel bili bili,” dedi. “Şunun tadına bak bakalım.”

Kahverengi tavuk o tarafa yöneldi ve kaşığa baktı. Sonra gagasını ilaca daldırdı.

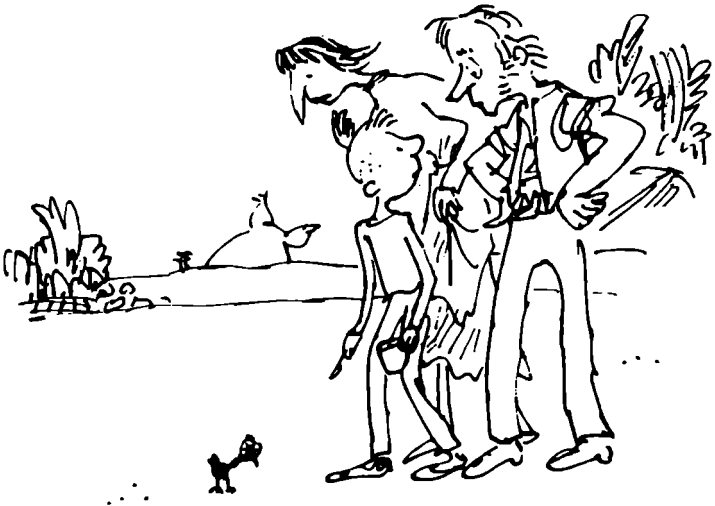
“Gıdaak!” dedi. Sonra gagasından garip bir ıslık sesi çıktı. “Şimdi nasıl büyüdüğüne bakın!” diye bağırdı Bay Heyecanlı.

“O kadar emin olma,” dedi Bayan Heyecanlı. “Niye öyle ıslık çalıyor?”

“Kes sesini kadın!” diye haykırdı Bay Heyecanlı. “Ona bir şans tanı!”

Orada durmuş kahverengi tavuğu izliyorlardı.

“Küçülüyor bu,” dedi George. “Baksana baba. Boyu çekiyor.”



Gerçekten de öyleydi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde tavuk o kadar ufalmıştı ki artık yumurtadan yeni çıkmış bir civcivden daha büyük değildi. Çok komik gözüküyordu.

“Hâlâ koymayı unuttuğun bir şey var,” dedi Bay Heyecanlı.

“Ne olabilir bilmiyorum,” dedi George.

“Hadi boş verin artık,” dedi Bayan Heyecanlı. “Havlu atın. Asla tutturamayacaksınız.”

Bay Heyecanlı çok üzgün gözüküyordu.

George’un da canına tak etmiş gibiydi. Hâlâ yere çömelmiş, bir elinde kaşığı, öbür elinde de ilaç şişesini tutuyordu. Komik görünüşlü kahverengi tavuk yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

O sırada Büyükanne dev adımlarla bahçeye girdi. O müthiş uzun boyuyla taa yükseklerden, aşağıdaki üç kişiye baktı ve bağırdı: “Neler dönüyor burada? Neden kimse bana sabah çayımı getirmedi? Sıçanlarla ve farelerle bahçede uyumak zorunda kalmak yeterince berbat bir şey, ama eğer bir de aç kalacaksam pes artık! Çay yok! Pastırmalı yumurta yok! Tereyağlı tost ekmeği yok!”

“Kusura bakma anne,” dedi Bayan Heyecanlı. “Çok meşguldük. Şimdi sana bir şeyler hazırlarım.”

“Sen bırak, George yapsın, tembel küçük canavar!” diye bağırdı Büyükanne.

Tam o sırada yaşlı kadın George’un elinde-

ki şişeyi gördü. Eğilip yakından baktı. Kahve-
rengi sıvıyla dolu olduğunu gördü. Çaya çok
benziyordu. “Ho ho!” diye haykırdı. “Ha ha!
Demek numaran bu, ha! Kendine bakmasını



gayet iyi biliyorsun, değil mi? Senin sabah çayın hazır tabii! Ama yaşlı Büyükanne'ye bir fincan çay getirmeyi düşünen yok! Bencil bir domuz olduğunu hep biliyordum!"

"Hayır Büyükanne," dedi George. "Bu çay değil..."

"Bana yalan söyleme çocuk!" dedi devasa yaşlı kadın. "Çabuk ver şunu bana!"

"Hayır!" diye haykırdı Bayan Heyecanlı. "Hayır anne, yapma! O senin içeceğin bir şey değil!"

"Artık *sen de* bana karşısın, öyle mi!" diye bağırdı Büyükanne. "Öz kızım kahvaltı yapmamı engellemeye çalışıyor! Beni açlıktan öldürmeye çalışıyor!"

Bay Heyecanlı o korkunç ve yaşlı kadına bakıp tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii ki bunu siz içeceksiniz Büyükanne," dedi. "Alın da sıcak sıcak için."

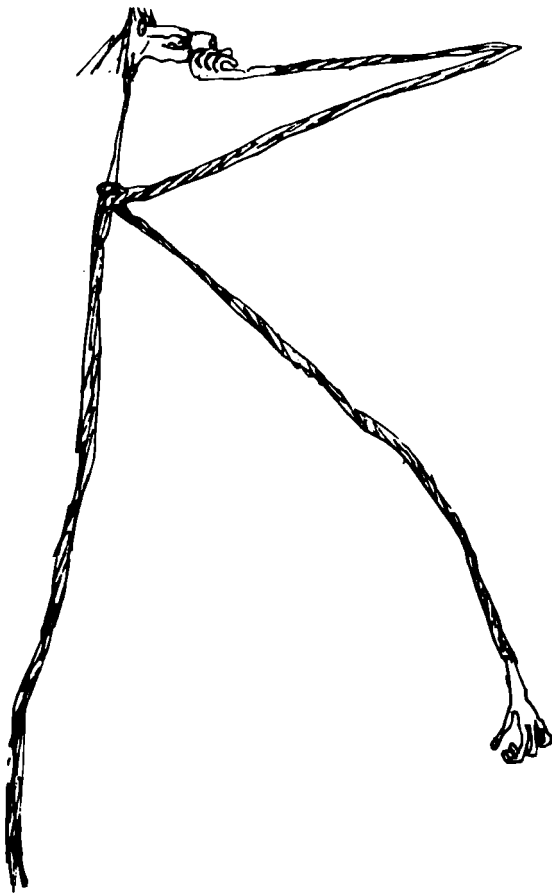
"Aksini düşünme bile," dedi Büyükanne, yükseklerden eğilip kocaman, boynuz gibi elini fincana uzatarak. "Ver şunu bana George!"

"Hayır, yapma Büyükanne!" diye haykırdı George, fincanı geri çekerek. "Bunu içmemen lazım!"

"Ver şunu dedim çocuk!" diye bağırdı Büyükanne.

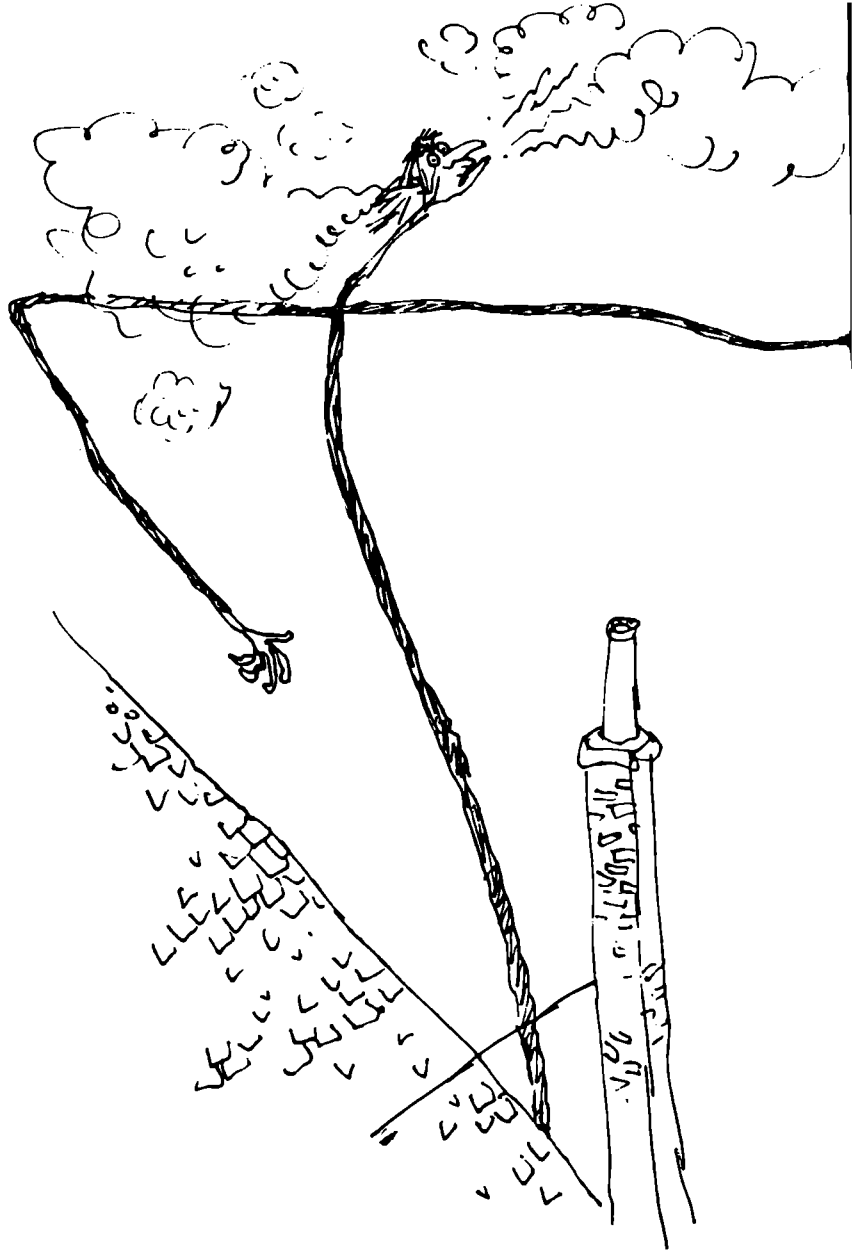
"Yapma!" diye haykırdı Bayan Heyecanlı. "O George'un Harika..."

"Buradaki her şey George'un zaten!" diye



bağırdı Büyükanne. “George’un şusu, George’un busu! Yetti ama! Yetti ama!” Fincanı George’un elinden kapıp onun yetişemeyeceği bir yüksekliğe kaldırdı.







“Hepsini içip bitirdin Büyükanne,” dedi Bay Heyecanlı, koca bir sırtışla. “Çay nefis olmuş.”

“Hayır!” diye bağırdı öbür ikisi. “Hayır, hayır, hayır!”

Ama artık çok geçti. Yaşlı fasulye sırgı, fincanı çoktan ağzına götürmüştü ve bir yudumda hepsini içiverdi.



“Anne!” diye inledi Bayan Heyecanlı. “George’un Harika İlacı No. 4’ten elli doz içtin şu anda; ufacık bir kaşık ilacın şu küçük, yaşlı, kahverengi tavuğa neler yaptığına bir baksana!”

Ama Büyükanne onu duymuyordu bile. Ağzından koca koca buhar bulutları çıkıyordu ve kadıncağız ısıklık sesi çıkarmaya başlamıştı bile.

“Bu ilginç olacak,” dedi Bay Heyecanlı, hâlâ sırtıyordu.

“Şimdi becerdin işte!” diye haykırdı Bayan Heyecanlı, öfkeyle kocasına bakarak. “Kız kurusunun defterini dürdün!”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Bay Heyecanlı.

“Hem de nasıl yaptın! İlacı içmesini sen söyledin!”

Kafalarının üstünden korkunç bir hısslama geliyordu. Büyükanne’nin ağzından, burundan ve kulaklarından büyük bir hızla buhar çıkıyor ve çıkarken de ısıklık sesi çıkartıyordu.

“Biraz buhar attıktan sonra kendini daha iyi hissedecek,” dedi Bay Heyecanlı.

“Havaya uçacak!” diye inledi Bayan Heyecanlı. “Kazanı patlayacak!”

“Açılın,” dedi Bay Heyecanlı.

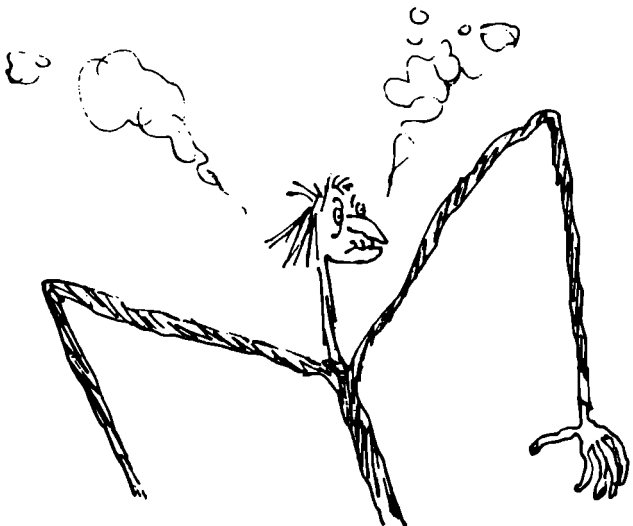
George oldukça endişelenmişti. Kalkıp birkaç adım geri koştu. Sıska yaşlı kadının

kafasından beyaz buharlar çıkmaya devam ediyordu, ıslık sesi de o kadar yüksek ve tizdi ki insanın kulakları acıyordu.

“İtfaiyeyi çağırın!” diye haykırdı Bayan Heyecanlı. “Polisi çağırın! Hortumlara bak-sınlar!”

“Çok geç,” dedi Bay Heyecanlı, memnun memnun. “Büyükanne!” diye çığlık attı Bayan Heyecanlı. “Anne! Tulum-baya koş da başını suyun altına tut!”

Ama o daha konuşurken ıslık sesi kesildi ve buhar durdu. İşte o zaman Büyükanne küçülmeye başladı. İlk başta kafası evin damı





yüksekliğindeydi, ama şimdi hızla aşağı iniyordu.

“Bunu izle George!” diye bağırdı Bay Heyecanlı, bahçede zıplayıp kollarını çırparak. “Bir kaşık yerine elli kaşık içen birine neler olacağını izle!”

Kısa bir süre sonra Büyükanne normal boyuna dönmüştü.

“Dur!” diye haykırdı Bayan Heyecanlı. “Doğru boydasın şimdi.”



Ama Büyükanne durmadı. Gittikçe küçüldü... ufaldıkça ufaldı. Yarım dakika geçmeden bir gazoz şişesi boyuna inmişti.

“Kendini nasıl hissediyorsun anne?” diye sordu Bayan Heyecanlı korkuyla.

Büyükanne’nin ufacık suratında her zamanki kötü ve kızgın ifade vardı. Küçük birer anahtar deliği büyüklüğündeki gözleri öfkeyle parıldıyordu. “Kendimi nasıl mı hissediyorum?” diye bağırdı. “Sence nasıl hissediyorum? Bir dakika önce şahane bir devken birden sefil bir cüce haline dönüşseydin sen nasıl hissederdin kendini?”

“Hâlâ küçülüyor!” diye bağırdı Bay Heyecanlı mutlulukla. “Hâlâ ufalıyor!”

Ve işin doğrusu ufalıyordu.



Büyükanne bir sigara boyuna indiğinde Bayan Heyecanlı onu avucuna aldı. Elinde tutup, “Daha fazla küçülmesini nasıl engelleyeceğim?” diye haykırdı.

“Engelleyemezsin,” dedi Bay Heyecanlı. “Alması gereken dozun elli katını aldı.”

“Onu durdurmak zorundayım!” diye inledi Bayan Heyecanlı. “Şimdi bile onu zar zor görüyorum!”

“İki ucundan tutup çek,” dedi Bay Heyecanlı.

Bu aşamada Büyükanne bir kibrit çöpü boyuna inmişti ve hızla küçülüyordu.



Biraz sonra bir iğne boyuna indi...



Sonra bir kabak çekirdeği boyuna...



Sonra...



Sonra...



“Nereye gitti?” diye haykırdı Bayan Heyecanlı. “Onu kaybettim!”

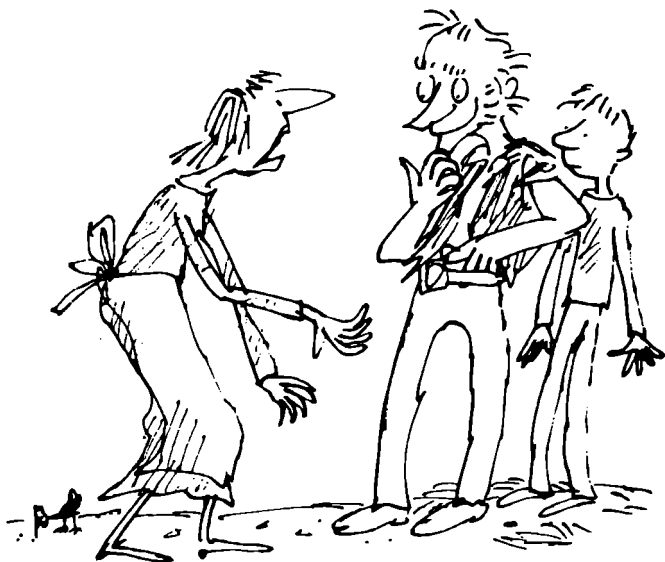
“Yaşasın,” dedi Bay Heyecanlı.

“Gitti! Tümüyle kayboldu!” diye haykırdı Bayan Heyecanlı.

“Asık suratlı ve aksi olursan başına gelecek budur,” dedi Bay Heyecanlı. “İlacın hari-kaymış George.”

George ne düşüneceğini bilemiyordu.

Bayan Heyecanlı birkaç dakika boyunca etrafta şaşkın bir suratla dolanıp, “Anne neredesin? Nereye gittin? Ne oldun? Nasıl bulacağım seni?” dedi durdu. Ama epey çabuk sakinleşti. Öğle yemeği vakti geldiğinde, “Eh



ne yapalım, her işte bir hayır vardır herhalde. Evde biraz can sıkıyordu, değil mi?” der olmuştu bile.

“Evet,” dedi Bay Heyecanlı. “Kesinlikle can sıkıyordu.”

George tek kelime bile etmedi. Titriyordu. O sabah çok müthiş bir şeyler olduğunu biliyordu. Kısa birkaç an boyunca sihirli bir dünyanın kenarına dokunmuştu parmak uçlarıyla.



ROALD DAHL GEORGE'UN HARİKA İLACI



“Ne zaman bir parça marul üstünde canlı bir sülük görsem,” dedi Büyükanne, “sıvışmasına fırsat vermeden hemen yutarım. Nefistir.”

Büyükannesinden hoşlanmıyordu George, elinde değildi. Bencil, kötü, aksi ihtiyarın tekiydi. Sürekli yakınıyor, mızızlanıyor, surat asıyor, vıdı vıdı ediyor, huysuzlanıyordu. Üstelik iğrenç şeyler yiyordu. Sonunda George'un canına tak etti ve Büyükanne için şaşırtıcı, müthiş, patlayıcı ve sarsıcı bir Şok hazırlamaya karar verdi...

ISBN 978-975-07-0785-8



9 789750 707858
<http://www.kitapciok.com>

